

НАС. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

1939

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

Отъ 7 октомврий до 30 декемврий 1939 г.

Б 4641

1939

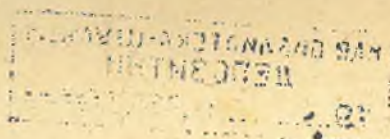
кн. 4

леняването и възстановяването на Израиля

Книгоиздателство
„НОВЪ ЖИВОТЪ“
София, Солунъ № 10.

56408

28

1 урокъ — 7 октомврий, 1939 г.

Залъзъ слънце 18.01 ч.

Пленяването на десеттѣ племена

ЗАЛЕНЪ СТИХЪ: „Що да ти сторя, Ефреме? Що да ти сторя, Юдо? Защото добрината ви е като утрения облакъ и като роса въ зори, която прекожда“. — Осия 6: 4.

БОЖИЯТА ВЕСТЬ КЪМЪ ИЗРАИЛЯ

1. Каква вестъ изпрати Богъ на Израиля преди асирийския пленъ? — Амосъ 5: 14, 15.

Макаръ да има разногласие върху точнитѣ дати на пророчествата на Осия и Амоса, тѣхната съединена пророческа дейность е заемала вѣроятно единъ периодъ отъ шестдесетъ до седемдесетъ години преди падането на Самария и пленяването на Израиля въ 721 пр. Хр.

„Последнитѣ години на злощастното царство на Израиля се отбелязваха съ насиелства и кръвопролитие, и то такива, каквито не се бѣха случвали дори и презъ най-тежитѣ периоди на борби и безпокойства при царуването на Ахавовия домъ. Презъ течение на повече отъ две столѣтия, управителитѣ на десеттѣ племена сѣха вѣтъръ; сега жънѣха вихрушка. Царъ следъ царъ биваха убивани, за да се отвори пътъ да царуватъ други амбициозни хора. „Тѣ поставиха царе, но не отъ мене: направиха начальници, но безъ да имамъ известие“, каза Господъ за тѣзи безбожни узурпатори.—Ос. 8: 4. Веѣки принципъ на правда бѣ отстраненъ. Тѣзи, които трѣбваше да стоятъ предъ земнитѣ народи като притежатели на божествена благодать, „се отнесоха предателски къмъ Господа“—(Осия 5: 7), а сжщо и единъ къмъ другъ.

„Чрезъ най-строги изобличения Богъ поиска да накара непокорния си народъ да ъзнае, че му предстои неизбѣжна опасность да бжде погубенъ съвършено. Чрезъ Осия и Амоса Той пращаше на десеттѣ племена вестъ следъ вестъ, като ги канѣше на покаяние, и ги заплашваше съ нещастие, ако продължаватъ да беззаконствуватъ. „Орахте нечестие“, заяви Осия, „жънахте беззаконие, ядохте плодъ на лъжа, защото си уповалъ на пжтя си, на множеството на крепкитѣ си. Затова метежъ ще се подигне между народитѣ ти и всичкитѣ ти твърдѣли ще се разорятъ... Рано Израилевиятъ царъ съвсемъ ще загине.“ Осия 10: 13—15.—„Пророци и царе,“ —стр. 279, 280.

Десеттѣ племена, Израиль (остатъкътъ на Йосифа), отиваха отъ зле на по-зле. Бѣше дошло времето, когато Богъ не можеше повече да ги търпи. Но преди да допустне да отидатъ въ пленъ, Той, въ милостъта Си, имъ изпращаше предупреждение следъ предупреждение. Ако намираѣха злото и възлюбѣха доброто, Богъ щѣше да се отнесе милостиво къмъ тѣхъ.

2. Какъ гледаше Богъ на тѣхното поклонение? Какъ паѣха тѣ сжботата? Какъ се отнасяха къмъ сиромаситѣ? — Амосъ 5: 21—24; 8: 4—7.

Отъ тѣзи стихове става ясно, че макаръ Израиль да паѣше още вѣшната форма на религията, той бѣше изгубилъ истинския смисълъ на на поклонението. Тѣ принасяха жертви, паѣха празниците, но бѣха несправедливи въ сдѣлките си и жестоки въ постжпките си къмъ сиромаситѣ. „Истина“, казва Господъ, „не ще забравя нито едно отъ тѣхнитѣ дѣла“.

3. Въпрѣки отстѣпленіето на Израила, какъ изрази Богъ Своята любовъ къмъ тѣхъ и нежеланието Си да ги накаже? — Осия 6: 4; 11: 7—9.

Богъ обичаше Израила, но Той знаеше, че тѣхнитѣ обещания за по-добрене бѣха само празни думи. Тѣ може би имаха добри намѣренія, но тѣхната доброта бѣше като утриненъ облакъ и като роса въ зори която прехождѣ.

Има хора, които описватъ Бога като много обичащъ да наказва, но това не е вѣрно. „Какъ да те предамъ, Ефреме? Какъ да те оставя, Израилу?“ казва Господъ. Богъ е представенъ като такъвъ, който опитва всичко за да спаси народа Си. Той не желае да се откаже, докато не е изчерпалъ и последната възможностъ да имъ помогне. И когато ги остави, това става поради туй, че нѣма вече „лѣкъ“. 2 Лѣт. 36: 16.

Двата града, които се споменаватъ въ Осия 11: 8, Адама и Севоимъ бѣха унищожени, заедно съ Содомъ и Гомора когато Богъ погуби градоветѣ на долината. Втор. 29: 23.

Въ случая, който разглеждаме, Богъ решава да почака още малко и да даде на народа Си още единъ случай. „Не ще да извърша пламването на яростта Си“, казва Той, „не ще да се върна за изтрѣбление на Ефрема, защото азъ съмъ Богъ, а не човѣкъ“.

„Тѣзи предсказани сѣдби бѣха задържани за известно време, и презъ дългото царуване на Иеровоамъ II, израилскитѣ войски спечелиха нѣколко забележителни победи; но това време на привидно благоденствие не направи никакво промѣнение въ сѣрдцата на непокаянитѣ, така че найсетне се прогласи; Иеровоамъ ще умре отъ мечъ, а Израиль непремѣнно ще бѣде закаранъ пленникъ отъ земята си“. Амосъ 7: 11.

„Изговоренитѣ противъ отстѣпилия Израиль думи се изпълниха буквально; обаче унищожението на царството Израиль постепенно. Богъ проявяваше милость даже и въ сѣдбитѣ, и въ началото, когато „Фулъ, асирійскитъ царь, дойде противъ земята, „Манаимъ, тогавашниятъ израилски царь, не бѣ плененъ, но бѣ оставенъ да седи на престола като васалъ на асирійското царство. „И даде Манаимъ на Фула тисѣща таланта сребро, за да е съ него ржката му, та да укрепи царството въ ржката му. И прибра Манаимъ среброто отъ Израила, отъ всичкитѣ сили съ богатство, петдесетъ сѣкли сребърни отъ вѣскиго, за да даде на асирійскитъ царь“. — „4 Царе 15: 19, 20. Като покориха десеттѣ племена, асирійцитѣ се върнаха за известно време въ страната си“. — Пророци и царе“, стр. 286, 287.

ПОСЛЕДНИТЪ ЦАРЕ НА ИЗРАИЛЯ

4. Какво се случи въ днитѣ на Факея, израилевия царь? — 4 Царе 15: 29; 1 Лѣт. 5: 25, 26.

Факея бѣ предпоследниятъ царь на Израила. Преди него бѣ царувалъ Манаимъ 10 години, и Манаимовиятъ синъ две години. И двамата бѣха нечестиви царе. При царуването на Манайма, асирійскитъ царь се бѣ опълчилъ противъ Израиль, но бѣ подкупенъ съ плащането на единъ данѣкъ отъ хиляда сребърни таланта. — Царе 15: 29. Това трѣбваше да послужи като предупреждение на Израила за това, което идваше, но Израиль не му отдаде значение. Когато асирійскитъ царь плени мнозина отъ Израила въ днитѣ на Факея и ги отведе въ Асирия, Израиль получи такъвъ ударъ, отъ който никога не се съвзе.

„Отъ този страшенъ ударъ северното царство никога не се съвзе. Слабиятъ остатѣкъ продължаваше да поддържа своята форма на управление, макаръ да бѣ лишенъ отъ сила. Само единъ още управникъ, Осия, трѣбваше да последва Факея, и царството щѣше скоро да бѣде пометено завинаги“. — „Пророци и царе“, стр. 287, 288.

5. Какво се случи въ деветата година на царуването на последния израилевъ царъ? — 4 Царе 17 5, 6.

Осия бѣ последниятъ царъ на Израилъ. Той бѣше направилъ договоръ съ асирийския царъ да плаща данѣкъ. Не се мина много; обаче, и той направи заговоръ съ египетския царъ, и отказа да плаща повече данѣкъ на Асирия. Поради това Салманасаръ затвори Осия въ тъмница, обсади и превзе столицата, Самария, въ 721 пр. Хр., и отведе десеттѣ племена въ пленъ Асирия. — 4 Царе 17: 1—5.

6. Какво бѣ направилъ Израилъ, та заслужи такова наказание? — 4 Царе 17: 7—12.

Израилъ съгрѣши тежко. „Тѣ ходиха въ узаконенията на езичниците“, ст. 8. Въмѣсто да пазятъ Божиитѣ заповѣди, тѣ следваха обичаитѣ на езичниците, „и вършѣха тайно работи, които не бѣха прави предъ Господа“, ст. 9. Тѣ си въздигнаха „кумири“ и „кадѣха“ както „езичниците“, като служеха на идоли. Стихове 10—12. Тѣ вършеха всичкитѣ мѣрзосте, които езичниците вършеха, затова Богъ не можеше да ги търпи повече.

7. До къде бѣха отишли тѣ въ лошия си пѣтъ? — Стихове 15—17.

„Отидоха следъ суетата и осуетиха се“, т. е., последваха обичаитѣ на свѣта, „за които имъ заповѣда Господъ да не правятъ като тѣхъ“. — 4 Царе 17: 15. Тѣ „оставиха всичкитѣ заповѣди на Господа Бога своего, та си направиха две лѣяни телета“. — Ст. 16. Древниятъ Израилъ бѣше направилъ едно теле. — Изх. 32: 1—4. Тѣзи си направиха две. Тѣ „се поклониха на всичкото небесно войнство и служиха на Ваала“, слънчевия богъ. Принасяха човѣшки жертви, служеха си съ гадания—древния спиритизмъ—и се продадоха да вършатъ зло. — 4 Царе 17: 17. Едва ли биха могли да направятъ нѣкое по-големо зло.

ОПИТЪТЪ НА ЕЗЕКИЯ ДА ПОМОГНЕ НА ИЗРАИЛЯ

8. Кое последно усилие направи Богъ, за да ги спаси, преди да бждатъ отведени окончателно въ пленъ? — Лѣт. 30: 1—5.

Въ третата година на царуването на Осия добриятъ царъ Езекия започна да царува въ Юда. Той направи нужнитѣ реформи въ царството, и между другитѣ нѣща, покани всички да дойдатъ въ Йерусалимъ и да отпразнуватъ Пасхата, която бѣше занемарена. На това празненство той покани и съседното царство Израилъ, като пригласи отъ „Данъ до Вирсавее, да дойдатъ, за да направятъ Пасха на Господа Бога Израилева въ Йерусалимъ, защото отъ много време не бѣха направили споредъ писаното“. — 2 Лѣт. 30: 5. Това бѣше последната покана, която се отправи до Израилъ.

9. Какви увещания съдържаше приглашението? Какъ се прие то? — Ст. 6—12.

Този последенъ апелъ на Бога къмъ Израилъ, изпратенъ чрезъ единъ роднински народъ, е много трогателенъ. „Обърнете се къмъ Господа“, молѣше Юда, „и влѣзте въ светилището Му, ... защото щедъръ и милостивъ е Господъ Богъ вашъ, и нѣма да отвърне лицето Си отъ васъ, ако се обърнете къмъ Него“.

Повечето уши бѣха глухи къмъ този апелъ. Нѣколцина отъ Асира, Манасия и Завулونا „се смириха и дойдоха въ Йерусалимъ“, но болшинството „имъ се присмѣха и подиграха се съ тѣхъ“.

10. Какъ погледна Богъ на това поведение на Израилъ? Какво направи Той? — 4 Царе 17: 18, 22, 23.

„Две години по-късно Самария бѣ нападната отъ асирийскитѣ войски, подъ ръководството на Салманасаръ, и въ обсадата, която последва,

цѣли множества загинаха отъ гладъ, болестъ и мечъ. Градътъ падна, народътъ бѣ поразенъ, и разпрѣснатиятъ остатъкъ отъ десеттѣ племена бѣ плененъ и прѣснатъ изъ провинциитѣ на асирийското царство.

„Унищожението на северното царство бѣ едно наказание отъ небето. Асирийцитѣ бѣха просто едни орждия, които Богъ употребѣи, за да изпълни цѣльта Си. Чрезъ Исаия, който започна да пророкува малко преди падането на Самария, Богъ говори за асирийскитѣ войски като за „тояга на яростта“ Си. „Бичътъ на ржката му“, каза Той, „е гнѣвътъ ми“. — Исаия 10: 5.

„Израилевитѣ чада бѣха тежко „сгърѣшили противъ Господа своя Богъ, . . . и бѣха вършили нечестиви дѣла“. „Не искаха да слушатъ, но . . . отхвърлиха поведенията му и завета, който Той направи съ отците имъ, и свидетелствата Му, съ които Той бѣ свидетелствувалъ противъ тѣхъ“. По-неже тѣ бѣха оставили „заповѣдитѣ на Господа Бога своего, та си направиха две лѣяни телета и ашери, и поклониха се на всичкото небесно войнство и служиха Ваалу“, и отказваха да се покаятъ, Господъ „ги унижи и предаде въ ржцетѣ на разgrabителитѣ, доде ги отхвърли отъ лицето Си“, съгласно яснитѣ предупреждения, които имъ бѣ изпращалъ „чрезъ всичкитѣ Си раби пророцитѣ“.

„И пресели се Израиль отъ земята си въ Асирия“, „защото не послушаха гласа на Господа Бога своего, но нарушиха завета Му, и все що бѣ заповѣдалъ Мойсей, рабътъ Господенъ.“ — 4 Царе 17: 7, 11, 14—16, 20, 23; 18: 12.

ПРОИЗХОДЪТЪ НА САМАРЯНИТѢ

11. Следъ като отведе асирийскиятъ царъ израилевитѣ чада въ Асирия, съ какви хора насели градоветѣ имъ?—Царе 17: 24.

Въ ония времена имаше обичай победителътъ да населява превзетитѣ мѣста съ хора отъ други народности, които му бѣха подчинени и вѣрни. При този случай царътъ доведе голѣмо множество вавилонци и ги насели въ Израилевата земя.

12. Какво се случи съ новитѣ поселници въ Самария? Какво се каза на царя? Какво бѣ направено? Съ какъвъ резултатъ? — Стихове 25—34, 41.

Вавилонскитѣ поселници бѣха езичници и не познаваха истинския Богъ. Когато влѣзеха лѣвовѣ въ тѣхната територия, до царя се изпрати молба, да назначи единъ свещеникъ, който да ги учи за истинския Богъ. Единъ отъ плененитѣ свещеници биде върнатъ обратно, за да ги поучава, но изглежда, не е ималъ успѣхъ. Макарь че се направиха нѣкои промѣни въ формата на тѣхното поклонение, то все пакъ „всеѣки народъ си направи богове“. 4 Царе 17: 29. Въ резултатъ се получи едно смѣсено поклонение, една смѣсица отъ езичество и еврейска религия. „Бояха се отъ Господа и служеха на своитѣ си богове“,—така се изразява Библията по това. Стихъ 33.

Нѣкои отъ евреитѣ останаха въ израилската земя. Тѣзи се ожениха за вавилонци, и расата, която произлѣзе отъ тѣхъ сж самарянитѣ, за които става дума въ Новия Заветъ. Строго привързанитѣ къмъ своята религия евреи не искаха да иматъ нищо общо съ тѣзи хора, затова пѣкъ и Самарянитѣ отъ своя страна не зачитаха никакъ евреитѣ. Съперничество между тѣзи два народа бѣше много забележително въ времето на Христа.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Богъ не изпитва удоволствие да наказва. За Него наказването е „странно дѣло“. Исаия 28: 21. Преди да прибѣгне до крайни мѣрки, Той опитва всеѣко нѣщо, което любовта Му може да измисли, за да спаси, така че Той съ право може да каже че нѣма нищо, което е могълъ да направи и не е направилъ. Исаия 5: 4.

Трѣбва да се вземе подъ внимание това, че макаръ Господъ да търпи дълго, все пакъ наказанието ще дойде, освенъ ако настѣпи истинско покаяние. Богъ не забравя нашитѣ добри дѣла, но Той не забравя и лошитѣ. Евр. 6: 10; Амосъ 8: 7. Ако не се покаемъ и пазимъ отъ грѣха, деньтъ на наказанието ще дойде непременно надъ насъ. Трѣбва да помнимъ сѣщо, че Богъ е винаги сѣщиятъ, и че Той не гледа на лице. Грѣховеѣ, които докарава пленението на древния Израиль, не ще останатъ незабелязани и днесъ, било въ Божия народъ, било у хората отъ свѣта.

2 урокъ—14 октомврий, 1939.

Залѣзъ, слнце 17.49 ч.

Пророкъ Йеремия

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Що бѣ възможно да направя на ложето си и не му направихъ? Защо, докато очаквахъ да роди грозде, роди кисель? — Исая 5: 4.

ПЪРВИЯТЪ ПЛЕНЪ НА ЮДА

1. Какво искаше Богъ да научи Юда отъ пленението на Израиль, и не го научи? — 4 Царе 17: 18, 19; Йер. 3: 8.

Юда би трѣбвало да научи нѣщо отъ участъта, която сполетѣ Израила, особено като се има предвидъ апелътъ за покаяние който Юда отправи къмъ Израила, както учихме въ миналия урокъ. 2 Лѣт. 30: 6—9. Но случаятъ не бѣ такъвъ. Юда не научи нищо. Следъ като отиде Израиль въ пленъ, Богъ търпѣ Юда повече отъ сто години, обаче и „Юда не упаци заповѣдитѣ на Господа Бога своего“.—Йер. 3: 8. Тѣ постѣпиха много по-зле, отколкото Израиль. „Разтлѣ се въ обезумяването си повече отъ нея“, казва пророкътъ за Юда.—Езек. 23: 4, 11.

2. Какво се случи най-сетне съ юдеитѣ, поради грѣховетеѣ имъ?—Дан. 1: 1, 2; 4 Царе 24: 1—4.

Навуходоносоръ обсади Йерусалимъ за пръвъ пѣтъ въ [606 пр. Хр. Бѣха се изменили повече отъ сто години, откакто Израиль бѣше отведенъ въ пленъ въ Асирия, но презъ това време Юда отиваше отъ зле на по-зле, и дойде времето, когато трѣбваше Богъ да се намѣси.

Макаръ Навуходоносоръ да бѣ обсадилъ града, той не нанесе голѣма вреда на Йерусалимъ при този случай. Той пощади храма и взе само „часть отъ съсѣдитѣ на дома Божий; и ги занесе въ земята Сенааръ, въ дома на бога си“. Той взе сѣщо и нѣколко пленника и ги отведе въ Вавилонъ, между които бѣха Данаилъ и неговитѣ приятели.—Дан. 1: 3—6.

Въ това време Навуходоносоръ направи сѣщо договоръ съ Йоакима, Юдиния царъ, чрезъ който Йоакимъ стана рабъ на Вавилонъ. Той, обаче, скоро наруши договора, възбунтува се, и заяви своята независимостъ отъ Навуходоносора. Въ това време вавилонскитъ царъ бѣ заетъ въ война другаде, и не можеше да се върне незабавно въ Йерусалимъ. Това на сърдчи Йоакима, и понеже Египетъ му бѣ обещалъ своята помощъ, той се чувствуваше съвсемъ безопасенъ.

Въ това време Богъ изпрати важни известия до царя и народа. Най-виденъ между вестителитѣ бѣше пророкъ Йеремия, който бѣ призванъ на пророческа служба известно време преди това, и който въ течение на повече отъ четиридесетъ години предаваше вѣрно всички вести, които Богъ изпращаше чрезъ него.

ПРИЗВАНИЕТО НА ЙЕРЕМИЯ НА ПРОРОЧЕСКА СЛУЖБА

3. Въ кой периодъ на живота си бѣ призванъ Йеремия за пророкъ? Какъ се извиняваше той? Какво отговори Богъ? — Йеремия 1: 4—10.

Не ни се казва на каква възраст е билъ Йеремия, когато Богъ го призва. Но той е билъ младежъ, а може би и много младъ, та затова е смѣталъ, че не е годенъ за „пророкъ на народитѣ“. Господь, обаче, му каза, да не се тревожи за възрастта си. „Да се не убоишъ отъ лицето имъ“, каза Господь, „защото Азъ съмъ съ тебе, за да те избавямъ“.

4. Коя е една отъ първитѣ вести, които Йеремия трѣбваше да предаде? — Йер. 3: 12—14.

Тази е една отъ най-хубавите вести, които Богъ е изпращалъ нѣкога на народа Си. „Само познай беззаконието си, че си отстѣпила отъ Господа Бога твоего“. Ако се покаеа и обърнѣха къмъ Него, Господь каза; Нѣма да направя да падне гнѣвътъ ми върху васъ: защото съмъ милостивъ... не ще съхраня гнѣвъ за всегда“. Но Юда не обърна внимание на тѣзи думи, въпрѣки нещастieto, което бѣ сполетѣло Израиля.

5. Коя заповѣдь се посочва, че не е била пазена отъ Юда? Какъ се отнесоха тѣ спрямо това наставление? — Йер. 17: 19—23.

6. Какво обещание имъ се даде, ако биха пазили Сѣботата по начина, който Богъ бѣ заповѣдалъ на отцитѣ имъ? Какво щѣше да имъ се случи, ако не биха послушали? — Стихоове 24—27.

ХРАМЪТЪ И СИЛО

7. На какво се уповаваше народътъ? — Йер. 7: 1—4.

Викътъ на народа бѣше, храмътъ, храмътъ, храмътъ! Въ своята ревностъ за храма, тѣ бѣха забравили Бога на храма. Трѣбва да се забележи, че Юдинитѣ хора не бѣха нерелигиозни. Напротивъ, тѣ бѣха високо религиозни и изпълняваха много отъ нарежданията на Господа и на храма. Това, обаче, не задоволяваше Бога. Ако Юда не се покаеше и започнѣше да върши първитѣ дѣла, Навуходоносоръ би се изправилъ скоро предъ портитѣ на града, и този пжтъ той не би се отнесълъ съ тѣхъ снизходително, както първия пжтъ. Тѣ трѣбваше да се покаятъ преди да е късно.

8. Какво искаше Богъ да направи народътъ? Какво не искаше той да правятъ тѣ? — Йер. 7: 5—11.

Богъ искаше тѣ да поправятъ пжтищата си напълно, да се обърнатъ напълно. Той не искаше тѣ да мислятъ, че могатъ да крадатъ, да убиватъ, да прелюбодействуватъ, да се кълнатъ лъжливо, и все пакъ да отиватъ въ храма и да претендиратъ, че сѣ Божий народъ.

9. Съ коя опитностъ си послужи Йеремия като предупреждение? — Стихове 12—16.

Божиятъ храмъ, на който тѣ уповаваха, бѣ станалъ разбойнически вертепъ. — Йер. 7: 11; Марко 11: 15—17. Богъ ги заплаши, че понеже тѣ отказаха да послушатъ Неговия зовъ, Той ще имъ направи това, което порано бѣ направилъ въ Сило. За да имъ изясни това добре, Богъ казва: „Ще ви отхвърля отъ лицето Си, както отхвърлихъ всичкитѣ ви братя, всичкото семе Ефремово“ (Израиль).

10. Какво се случи, когато ковчегътъ бѣ изнесенъ отъ Сило? — 1 Царе 4.

Историята за това, което се случи въ Сило, да се прочете въ четвъртата глава на първата книга на Царетѣ. Израиль воюваше съ Филистимцитѣ, и бѣ победенъ. Старейшинитѣ решиха, че причината за поражението се дължи на това, че не занесоха ковчега на бойното поле. „Нека вземемъ при себе си отъ Сило ковчега на завета Господенъ, и като дойде върѣдъ на съ, ще ни избави отъ ржката на неприятелитѣ ни“, казаха тѣ. — 1 Царе 4: 3.

И така тѣ изнесоха Господния ковчегъ и го занесоха на бойното поле, за да ги избави. Като направиха това, тѣ поставиха нѣщо друго на Божието мѣсто, и затова бѣха поразени. Филистимцитѣ не само не ги разбиха, но имъ отнеха и ковчегъ.

11. Какво отговориха на това народътъ, свещеницитѣ и фалшивитѣ пророци? — Йер. 26: 8, 9.

Всички разбраха много добре какво искаше да каже Йеремия, като имъ приведе примѣра за Сило. Тѣ се раздразниха толкова, че бѣха готови да умъртвятъ пророка. „Непременно ще се умъртвиш“, казаха тѣ.

12. Какъ се избави Йеремия отъ смъртъ при този случай? — Стихове 10—16.

Свещеницитѣ и фалшивитѣ пророци бѣха казали на князетѣ: „Този човѣкъ трѣбва да се осъди на смъртъ; защото пророчествува противъ този градъ, както чухте съ ушитѣ си“. Но князетѣ схванаха низостта на свещеницитѣ, и казаха: „Този човѣкъ не трѣбва да се осъди на смъртъ, защото въ името на Господа Бога нашего говори намъ“. По този начинъ князетѣ избавиха Йеремия отъ рждетѣ на свещеницитѣ.

Когато единъ народъ отиде въ бунта си противъ Бога, до тамъ че е готовъ да погуби пророцитѣ, които Богъ е изпращалъ до него съ вести на предупреждение, той е почти препълнилъ чашата на своето нечестие. Такъвъ бѣше случаятъ съ Юда, и въпреки това, Богъ направи още нѣколко опити да ги избави отъ тѣхната участь.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

„Наистина, Господъ Йеова нѣма да направи нищо, безъ да открие тайната си на слугитѣ си пророцитѣ“. Амосъ 3: 7. Преди да бѣ изпратилъ Господъ Израиля или Юда въ пленъ, Той можеше съ право да каже: „И проводихъ при васъ всичкитѣ Си раби, пророцитѣ, като ставахъ рано, и проваждахъ и казвахъ: Върнете се всѣки отъ лукавия си пжтъ, и поправете деянията си, и не ходете следъ други богове за да имъ служите, и ще се населите въ земята, която дадохъ на васъ и на отцитѣ ви. Но не приклонихте ухото си, и не Ме послушахте“. Историята за пленението е едно откровение на милостта и дълготърпението на Бога.

Не трѣбва да забравяме че всички тѣзи нѣща сж написани за наше поучение. Не е достатъчно да сме религиозни, или да имаме голѣма почитъ къмъ храма... Не е достатъчно да сме членове на църквата и да се гордѣемъ съ добритѣ си дѣла. Богъ иска чистота на сърдцето и освещение на живота. Ние всички имаме нужда да се изпитаме, дали сме въ вѣрата.

3 урокъ—21 октомврий, 1939.

Залѣзъ слънце 17 38 ч.

Царуването на Йоакима

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Господъ не забавя обещанието Си, както що смѣтатъ нѣкои това бавене, но ни търпи за много време, понеже не иска да погинатъ нѣкои, но всички да дойдатъ на покаяние“. — Петрово 3:9.

РИХАВОВЦИТѢ

1. Какво се заповѣда на Йеремия да даде на Рихавовцитѣ? Каква причина приведоха тѣ за нежеланието си да пиятъ вино? — Йер. 35: 1—6, 8.

„За да опише важността на пълното покоряване спрямо Божиитѣ изисквания, Йеремия събра нѣколко Рихавовци въ една отъ стаитѣ на

храма, и като постави предъ тѣхъ вино, покани ги да пиятъ. Както и трѣбваше да се очаква, той срещна възражение и твърдъ отказъ. „Не щемъ да пиемъ вино“, отговориха твърдо Рихавовцитѣ, „защото Йонадавъ, Рихововътъ синъ, отецъ ни, заповѣда ни и рече: Да не пиете вино, вие и синоветѣ ви, до вѣка“. — „Пророци и Царе“, стр. 423.

2. Каква вестъ изпрати Богъ на Юдинитѣ мъже? — Стихове 12—17.

„По този начинъ Богъ искаше да постави въ контрастъ послушанието на Рихавовцитѣ съ непокорството на народа Си. Рихавовцитѣ бѣха послушни на заповѣдта на отца си и отказаха да извършатъ беззаконие. Но Юдинитѣ мъже не се покоряваха на словата на Господа, затова и не следъ дълго щѣха тѣ да пострадатъ най-жестоко“. — „Пророци и Царе“, стр. 424.

3. Какво благословение се изрече надъ Рихавовцитѣ? — Стихове 18, 19.

„Съ това Богъ поучи народа Си, че послушанието носи съ себе си благословение, както бѣха благословени Рихавовцитѣ заради послушанието си спрямо заповѣдта на отца си.

„Поуката е и за насъ. Ако изискванията на единъ добъръ и разуменъ баща, който е взелъ най-добри мѣрки, за да зарази своето потомство отъ злинитѣ на невъздържността, заслужаватъ да се пазятъ строго, колко повече би трѣбвало да се почита Божиитѣ авторитетъ, тъй като Богъ е светъ. Нашиятъ Творецъ и Началникъ, всеисленъ и страшенъ въ гнѣва Си, търси по всѣкаквъ начинъ да доведе човѣцитѣ до тамъ, че да видятъ грѣховетѣ си и да се покаятъ. Чрезъ устата на Своитѣ раби Той предсказва опасноститѣ отъ непослушанието; Той предупреждава и изобличава строго грѣха. Въ милостта Си, Той запазва благоденствието на Своя народъ посредствомъ бдението на избрани орджия. Но Той не може да поддържа и пази единъ народъ, който отхвърля Неговия съветъ и презира Неговитѣ изобличения. За известно време Той може да задържи Своитѣ сѣдби на въздаяние, но не може да въздържа всѣкога ржката Си“. — „Пророци и Царе“, стр. 425, 426.

ЕДНА УТЕШИТЕЛНА ВЕСТЬ

4. Всрѣдъ пророчествата за нещастие, каква вестъ се предаде на Йеремия? — Йер. 18: 1—4.

Въ Библията има други по утешителни пасажи, отколкото случаятъ, който ни се описва тукъ. Богъ е грънчарьтъ, ние сме съсѣдитѣ. Богъ можеше да захвърли човѣцитѣ настрана, понеже тѣ сж повредени, обезобраzeni, но Той не направи това. Той имъ дава още единъ случай. Думитѣ, „и пакъ го направи другъ съсѣждъ“, откриватъ любовта на Бога така, както я откриватъ и други нѣкои стихове въ Библията.

5. Кой принципъ на Божиитѣ постѣпки съ човѣци и народи се излага сега? — Стихове 5—10.

Божията дума е сигурна и вѣрна, обаче всички обещания за благословение, както и заплашвания съ нещастие, зависятъ отъ поведението на човѣка спрямо Божията вестъ. Никое обещание не е абсолютно, никое пророчество за предстояще нещастие не е абсолютно. Тѣ сж зависими отъ поведението на народа, къмъ когото биватъ отправени. Този принципъ има всемирно приложение. Покаянието предотвратява нещастия; отклонението отъ Бога заличава обещани отъ Бога благословения.

ВАРУХЪ, ПИСАРЬ ТЪ

6. За да накара царя и народа да схванатъ сериозността на положението, какво заръча Богъ на Йеремиа да направи? — Йер. 36: 1—4.

На Йеремиа бѣ заръчано да запише всичкитѣ вѣсти, които Господъ бѣ изпращалъ отъ време на време на Израилъ, Юда и другитѣ народи. Господъ се надѣваше, че когато Юда чуе за злото, което ще дойде надъ него, ако не се покае, ще „се върнатъ всѣки отъ лукавия си пѣтъ“, за да прости Богъ беззаконието имъ и грѣха имъ. Затова Йеремиа повика Варуха, писаря, и му продиктува вѣститѣ на Господа.

7. Какво заръча Йеремиа на Варуха? Къда трѣбваше да прочете Варухъ свитѣка? — Стихове 5—10.

На Варуха се заповѣда да прочете свитѣка въ нѣкой празниченъ день, когато всичкиятъ народъ е събранъ на едно мѣсто. Съобразно това, Варухъ прочете свитѣка въ стаята на Гемария, при входа на новата врата на дома Господень.

8. Когато Михей чу словата на свитѣка, кому докладва за това? Какво се заръча на Михей тогава? Какъ приеха князетѣ словата? — Стихове 11—16.

Щомъ като чу съдържанието на свитѣка, Михей се запъти къмъ мѣстото, където бѣха събрани князетѣ, и имъ разказа за случилото се. Тѣ повикаха незабавно Варуха, който имъ прочете свитѣка. Когато чуха за плашанията на Господа, тѣ „се спогледнаха съ ужасъ, и рекоха на Варуха: Непременно ще възвестимъ на царя всички тѣзи думи“.

9. Какъвъ въпросъ зададоха тѣ на Варуха? Какво имъ отговори той? Какъвъ съветъ дадоха князетѣ на него и на Йеремиа? — Стихове 17—19.

Изглежда тѣ се съмняваха въ истинността на ръкописа. Тѣ искаха да знаятъ, по какъвъ начинъ е билъ написанъ той. Когато бѣха удовлетворени върху тази точка, тѣ бѣха готови да докладватъ на царя.

ЙОАКИМЪ И СВИТѢКЪТЪ

10. Какво направи царьтъ, когато се прочиташе свитѣкътъ? Разтревожиха ли се присѣтствуващитѣ? Кой протестира за изгарянето на свитѣка? — Стихове 20—25.

Много е печална сцената на прочитането на свитѣка предъ царя. Безъ никакъвъ страхъ, царьтъ рѣжеше свитѣка съ ножче презъ време на прочитането му, и го хвърляше въ пламъцитѣ. По-големо презрение къмъ Бога отъ това, не можеше и да има. И не оставаше вече нищо, което Богъ би могълъ още да направи. Нѣмаше другъ апелъ, който Той би могълъ да имъ отправи.

11. Какво заповѣда царьтъ да се направи съ Варуха и Йеремиа? — Стихове 27—32.

„Съ изгарянето на свитѣка не се тури край на тази работа. Писанитѣ думи се премахнаха много лесно, но не и упръкътъ и изобличението, както и незабавното наказание, което бѣ произнесълъ Богъ надъ възсталия Израилъ. Но даже и писаниятъ свитѣкъ, биде отново възпроизведенъ. „Вземи още единъ свитѣкъ“, заповѣда Господъ на раба Си, „и пиши въ него всичкитѣ предишни думи, които бѣха въ първия свитѣкъ, когато

Иоакимъ, юдиниятъ царь, изгори. Свѣтъкътъ на пророчествата относно Юда и Израилъ бѣ превърнатъ въ пепелъ, но думитѣ още живѣеха въ сърдцето на Йеремия, „като палещъ огънь“, и на пророка се заръча да възпроизведе отново онова, което човѣшкиятъ гнѣвъ би унищожилъ съ удовлетвие.

Вземайки другъ, свѣтъкъ, Йеремия го даде на Варуха, „и писа въ него отъ устата на Йеремия всичкитѣ слова на книгата, която изгори въ огънь Йоакимъ, юдиниятъ царь, а при тѣхъ се пригутаха и още много подобни слова“. — Йер. 36 : 28, 32. Човѣшкиятъ гнѣвъ се опита да попрѣчи на труда на Божия пророкъ, но тъкмо тия срѣдства, чрезъ които се опита Йоакимъ да ограничи влиянието на Божия пророкъ, станаха причина да се изяснятъ още по-добре Божиитѣ изисквания. — „Пророци и царе“, стр. 436, 437.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Навуходоносоръ бѣше влѣзълъ еднажъ въ Йерусалимъ и сега се канѣше да го посети пакъ. Йеремия предупреждаваше за това, но напразно. Сърдцата на царя и народа бѣха решени да вършатъ зло, и не искаха да се покаятъ. Богъ направи всичко, което бѣ възможно, и не оставаше вече друго срѣдство. Малко подиръ събитията, които се разглеждатъ въ въ този урокъ, Навуходоносоръ се яви предъ портитѣ на града, отведе много пленници и занесе голѣми вреди. Ако народътъ бѣ послушалъ Божиитѣ слова, предадени чрезъ Йеремия, това можеше да се предотврати.

4 урокъ—28 октомврий, 1939.

Залѣзъ слънце 17.27 ч.

Йоахинъ и Седекия

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ : „Богъ е намъ прибѣжище и сила, винаги готова помощъ въ скърби“. — Псаломъ 46 : 1.

ВТОРИЯТЪ ПЛЕНЪ

1. Кой се възкачи на юдиния престолъ следъ смъртъта на Йоакима? Въ какво отношение последва синътъ баща си? — 4 Царе 24 : 8, 9.

Голѣмото презрение, което бащата хранѣше къмъ Бога и Неговото Слово разгледахме въ миналия урокъ, но и синътъ не бѣше по-добъръ. Макаръ да бѣше младъ, той „направи зло предъ Господа по всичко, що направи баща му“.

2. Какво се случи въ това време? — Стихове 10—12.

Йоахинъ не взе сериозни мѣрки за защитата на града. Той бѣ превзетъ много лесно, и царътъ бѣ сваленъ отъ престола.

3. Какво направи Навуходоносоръ съ града? — Стихове 13—16.

Този пътъ Навуходоносоръ не бѣше така снисходителенъ къмъ града, както първия пътъ. Сега той отнесе съ себе си всичкитѣ съкровища на храма, както и тия на царския дворецъ. Че тѣзи предмети възлизаха на голѣма сума става ясно отъ числото и стойността на златнитѣ и сребърни съсѣди на храма, които се изброяватъ въ Ездра. — 1 : 7—11. Тѣй като споменатото въ Ездра число обема само повърнатитѣ съсѣди, въ смѣтката не влизатъ и ония, които сѣ били изпотрошени преди да бѣдатъ занесени въ Вавилонъ. Тѣзи биха увеличили сумата много повече. (Вижъ 4 Царе 24 : 13). Това стана къмъ 597 година пр. Хр.

4. Кой бѣ поставенъ тогава за царь? Какво направи той?
— 4 Царе 24: 17—20; 2 Лѣт. 36: 11—16.

ПРОВЪЗГЛАСЯВАНЕ НА СВОБОДА

5. Докато Навуходоносоръ обсаждаше града, какъвъ заветъ направи Седекия съ народа? — Йер. 34: 8 — 10.

Седекия „стори зло предъ Господа“. — 4 Царе 24: 19. Когато Навуходоносоръ се върна за трети пѣть и обсади Йерусалимъ, Седекия започна да съзнава, че думитѣ на Йеремиа сѣ били вѣрни, и че Господъ сигурно ще накаже него и народа му заради нечестieto имъ. При тѣзи обстоятелства, той направи това, което много хора, преди и следъ него, сѣ правили, а именно, обърна се къмъ Господа и се опита да направи нѣщо, което би се видѣло „угодно на Бога“.

Въ Йерусалимъ имаше робство. Човѣци угнетяваха свои съчовѣци. Богъ бѣше заповѣдалъ да се освобождаватъ еврейскитѣ роби всѣка седма година. — Изх. 21: 1—6. Юда не съблюдаваше това. Но сега положението бѣше сериозно. Навуходоносоръ бѣше предъ портитѣ. Обещаната отъ Египетъ помощъ не дойде. И така царъ и народъ се събраха съгласиха да освободятъ своитѣ братя, съ надежда, че ще станатъ удобни на Бога. И всѣки пуста „раба си и рабинята си свободни, щото да нѣмагъ вече тѣхъ за раби; послушаха и пуснаха ги“. — Йер. 34: 10.

6. Какво поиска следъ това царьтъ отъ Йеремиа? — Йер. 37: 3.

„Помоли се, моля, за насъ на Господа Бога нашего“. За пръвъ пѣть Седекия искаше подобно нѣщо отъ Йеремиа. Но царьтъ бѣше разтревоженъ. Той бѣ водилъ нечестивъ животъ. Грѣховетѣ му го настигаха вече. Йерусалимъ бѣ обсаденъ отъ Навуходоносора, и царьтъ не можеше да очаква милость отъ него. Седекия се нуждасе отъ помощъ, и понеже Египетъ му измени, той се обърна къмъ Йеремиа съ молба да се моли за него. Нали бѣше освободилъ робитѣ? Защо да не му помогне Богъ?

7. Като че ли въ отговоръ на молбата му, какво направи вавилонската войска, която бѣ обсадила Йерусалимъ? — Йер. 37: 5.

Въ най-голѣмото затруднение на Седекия, когато Навуходоносоръ се канѣше да превземе града, фараоновата войска излѣзе отъ Египетъ. Когато вавилонцитѣ, видѣха че идватъ египетски войски, оттеглиха обсадата, и градътъ бѣ спасенъ за извѣстно време. Не ни се казва, дали това оттегляне е станало въ резултатъ на молитвитѣ на Йеремиа. Самъ Йеремиа казва, че вавилонцитѣ се оттеглили „поради страха отъ фараоновата войска“. — Йер. 37: 11. Въ всѣки случай, кризата бѣше преминала. Халдейцитѣ се оттегляха, и египтянитѣ пристигаха да помогнатъ на юдеитѣ. Йерусалимъ се считаше въ безопасностъ.

8. Какво направиха тогава юдеитѣ? — Йер. 34: 11.

Народътъ бѣ освободилъ своитѣ раби. Тѣ се показаха външно като покаяни и като изпълнители на Божията воля. Царьтъ бѣ поискалъ да се отправятъ молитви къмъ Бога. Изглеждаше, че е станало покаяние. Обаче отъ Писанието научаваме, че тѣхното покаяние не е било много дълбоко. Когато градътъ бѣ обсаденъ и тѣ се намираха въ опасностъ, тогава извикаха къмъ Господа. Но когато египтянитѣ дойдоха на помощъ, и халдейцитѣ оттеглиха обсадата, тѣ се отмѣтнаха незабавно и подчиниха наново ония, които бѣха освободили. Това показва, че покаянието имъ не е било истинско.

ЗАВЕТАТЪ

9. Каква вестъ имъ предаде тогава Йеремия? — Стихове 12. 16.

Богъ споменава за завета, който направи съ отците имъ, както е записанъ въ Изх. 21: 1—6. Споредъ този заветъ тѣ трѣбваше да освобождаватъ своите раби въ края на шестата година. Хората, на които Йеремия говорѣше, бѣха направили заветъ съ Господа за сѣщото това нѣщо. Богъ каза: „Вие сега бѣхте . . . направили правото предъ мене, като прогласихте всѣки освобождение на ближния си, и направили бѣхте заветъ предъ мене въ дома, въ който се призовава името ми“.—Стихъ 15. А сега тѣ отхвърлиха завета, който бѣха направили така тържествено.

10. Какво щѣше да направи Богъ на тѣзи, които бѣха нарушили този заветъ? — Стихъ 17.

11. Чрезъ каква тържествена церемония бѣ утвърденъ този заветъ? — Стихове 18, 19.

Заветътъ, който тѣ бѣха направили, бѣше особено сериозенъ. Вземаше се едно теле и се разрѣзваше на две части отъ глава до опашка. Тѣзи две части се поставяха една до друга толкова близу, колкото да може да мине единъ човѣкъ между тѣхъ. Договорящите страни минаваха тържествено между тѣзи части. Тази церемония означаваше, че ако нарушатъ завета, ще бѣдатъ разрѣзани на части, както телето. При този случай, между частите бѣха минали князетѣ, свещеницѣ и народътъ. — Стихъ 19.

12. Какъ описа Богъ по-подбродно наказанието, което щѣше да ги сполети поради неспазването на завета?—Стихове 20—22; 37: 7—10.

Тукъ Богъ подновява заплашванията, които бѣ изрекълъ по-рано. Халдейците ще се оттеглятъ поради страха отъ египтяните, но тѣ ще се върнатъ пакъ. Самъ Богъ ще имъ заповѣда да се върнатъ. Тѣхното връщане и унищожението на града е толкова сигурно, че дори ако останатъ между халдейците само ранени мже, тѣ все пакъ ще превзематъ и унищожатъ града.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Повечето човѣци викатъ къмъ Бога само когато изпаднатъ въ затруднение, и Го забравятъ щомъ мине опасността. Ние може би сме наклонни да мислимъ, че юдеите трѣбва да сж били много нечестиви, та сж забравили клетвите, които дадоха въ време на опасностъ. Но хората не сж се измѣнили много. И днесъ има такива, които обещаваатъ на Бога, че ще вършатъ волята Му, но много бързо забравятъ обещанията си, както направи Юда. Добре ще направимъ, ако изпитаме себе си. Вѣроятно и ние бихме постъпили както Божиятъ народъ въ древността.

5 урокъ — 4 ноемврий, 1939.

Залѣзъ слънце 17.18 ч.

Третото пленяване

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Но тебе ще избавя въ онзи день, говори Господъ, и не ще бѣдешъ предаденъ въ ржката на човѣците, отъ чието лице ти се боишъ“. — Йер. 39: 17.

АВДЕМЕЛЕХЪ

1. Какво се случи съ Йеремия когато напускаше Йеруса-

лимъ, следъ като изрече Божията присъда надъ града? — Йер. 37: 11—15.

Йеремиа бѣ обвиненъ фалшиво въ предателство. Князетѣ, които го защитаваха по-рано, сега го напуснаха и Йеремиа бѣ затворенъ въ тъмница, кждето остана „много дни“.

2. Какво поискаха най-сетне князетѣ отъ царя? Кжде биде отстраненъ Йеремиа?—Йер. 38: 1—6.

Йеремиа бѣ обвиненъ, че разслабялъ ржцетѣ на военитѣ. Той бѣ спуснатъ въ единъ ровъ съ тиня, въ която потъна.

3. Какъ се спаси той отъ тази бавна смъртъ?—Стихове 7—13.

Не е необходимо да изследваме по-нататкъ историята на Йеремиа, за да се увѣримъ, че Юда падна толкова низко, колкото бѣ възможно това. Йеремиа ги предупреждаваше вѣрно, но неговата награда за това бѣ затворъ и мжчение. Богъ не можеше да направи нѣщо повече за Юда отъ това, което бѣ направилъ вече. Тѣ бѣха препълнили чашата на своето нечестие. Безполезно бѣше за Бога да чака повече. Юда само прибавяше къмъ грѣховетъ си.

4. Забравена ли бѣ добрината на етиопиянина къмъ Йеремиа?—Йер. 39: 15—18.

ПОСЛЕДНАТА ОБСАДА НА ЙЕРУСАЛИМЪ

5. Какъ се отнесе Навуходоносоръ спрямо бунта на Седекия? Какво направиха на царя и неговитѣ синове? — 4 Царе 25: 1—7.

При това трето посещение въ Йерусалимъ, Навуходоносоръ не направи пощада. Той превзе бързо града. Царътъ и войницитѣ побѣгнаха, но войситѣ на халдейцитѣ ги настигнаха, разпръснаха войската на Седекия, убиха синоветѣ на царя, изодоха очитѣ на Седекия и го отведоха пленникъ въ Вавилонъ.

6. Какво се случи съ храма, двореца и града Йерусалимъ? —Стихове 8—12.

Това унищожение се случи въ 586 пр. Хр. Храмътъ и царскиятъ дворецъ бидоха опожарени, стенитъ на града се събориха, и „всѣки голѣмъ домъ“ се изгори съ огънь“. Онѣзи, които останаха въ Йерусалимъ, бидоха отведени въ Вавилонъ, и само нѣколцина сиромаси останаха.

7. Какъ се постъпи съ нѣкои отъ виднитѣ мже? — Стихове 18—21.

Споменатитѣ тукъ мже—първиятъ свещеникъ, вториятъ свещеникъ и другитѣ мже—сж, вѣроятно, едни отъ тия, които взеха живо участие въ бунта. Тѣхъ отбѣлиха отъ останаитѣ, и като ги отведоха при вавилонския царъ, убиха ги. По това време не бѣха останаи много души въ Юдея. Князетѣ бѣха избити, първосвещеникътъ и другитѣ видни мже сжщо бѣха погубени, царътъ бѣ ослѣпенъ, и цѣлиятъ градъ, заедно съ храма, унищоженъ. Бунтътъ бѣше напълно осуетенъ.

ОСТАТЪКЪТЪ ОТИВА ВЪ ЕГИПЕТЪ

8. Кого назначи Навуходоносоръ надъ ония отъ народа, които останаха въ страната? Какво направи Исмаилъ? Като

резултатъ, какво решиха да направятъ людете?—Стихове 22—26.

Юда се бунтуваше до последния моментъ. Останаха само нѣколкоина, но макаръ и малко, тѣ бѣха готови да възстанатъ. Исмаилъ уби Годолия, управителя, когото Навуходоносоръ назначи надъ тѣхъ, и людете, като бѣха увѣрени, че вавилонскиятъ царъ не ще ги остави ненаказани, рѣшиха да побѣгнатъ въ Египетъ.

9. Когато се съветваха съ Йеремия относно намисленото бѣгство, какво известие, получено отъ Бота, имъ предаде той? — Йер. 42: 19 22.

Като прочетемъ четиридесетъ и втората глава на Йеремия ще ни стане ясно, че юдеитѣ не бѣха искрени въ молбата си, която бѣха отправили до Йеремия. Тѣ го бѣха замолили да се моли за тѣхъ, както бѣ направилъ преди това Седекия, и бѣха обещали, че ще направятъ това, което имъ каже Господъ. — Стихове 2—6. Въ послѣдствие, обаче, стана ясно, че тѣ не сж били честни въ своитѣ намѣрения.

10. Когато Йеремия ги съветва да не отидатъ въ Египетъ, въ какво го обвиниха водителитѣ? Кой го билъ подстрекавалъ? — Йер. 43: 1—7.

Докато бѣха обещали да послушатъ Господа, сега като узнаха, че Господниятъ съветъ не бѣ такъвъ, какъвто очакваха да получатъ тѣ промѣнния намѣрението си. За да извинятъ своето непослушание тѣ обвиниха Варуха, писаря, че той билъ влияелъ на Йеремия. „Варухъ... те подига противъ насъ“, му казаха тѣ. Обвинението, че помощникитѣ на единъ пророкъ иматъ неподобащо влияние надъ пророка не е нѣщо ново. Въ времето на Йеремия хората си послужиха съ това обвинение, за да оправдаятъ своето непослушание спрямо Божиитѣ слова, дадени чрезъ пророка. Времената не сж се промѣнили.

11. Колко време щѣха да останатъ людетѣ въ пленъ въ Вавилонъ? — 2 Лѣт. 36: 20, 21.

Навуходоносоръ обсади Йерусалимъ три пѣти,—606, 597 и 586 пр. Хр. При първата обсада бѣха пленени Данаилъ и нѣколко отъ неговитѣ братя, заедно съ нѣколкоина князе.—Дан. 1: 1—6. Втория пѣтъ той пресели всички Йерусалимъ и всичкитѣ князе, съ десетъ хиляди пленници, все силни юнаци, и всѣкакъвъ видъ занаятчи, заедно съ много съкровища.—4 Царе 24: 11—16. Третия пѣтъ той плени останалитѣ отъ народа, унищожи града, двореца и храма, и остави само нѣколкоина.—2 Лѣт. 36: 17—20. Отведенитѣ по този начинъ пленници въ Вавилонъ трѣбваше да останатъ тамъ до изтичането на седемдесеттѣ години, за които бѣ говорилъ пророкъ Йеремия. — Йер. 25: 8—11.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Въпрѣки многото предупреждения, които Богъ изпрати на юдеитѣ, тѣ не можеха да повѣрватъ, че Той ще изпълни това, което казва. Тѣ все още уповаваха на факта, че сж Божий народъ, и че Господъ не ще допусне да ги владѣятъ езичници. Тѣ видѣха какъ Израилъ отиде въ пленъ, но и това не ги убеди съ сериозността на Божиитѣ слова. И тъй, фалшивата безопасностъ е била и е единъ отъ най-опаснитѣ грѣхове на Божия народъ. Трѣбва да сме сигурни, че не сме отъ ония, които се уповаватъ на факта, че имаме истината, или че принадлежимъ къмъ Божия народъ. Ние можемъ да имаме сигурна надежда само тогава, когато отхвърлимъ грѣха и се осланяме на Спасителя.

Завръщането отъ пленъ

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „И всичкитѣ люде възкликнаха съ голѣмо въз-
клицание, и хвалѣха Господа заради основаването на дома Господень.“—
Ездра 3: 11.

УКАЗЪТЪ НА КИРА

1. Къмъ края на седемдесетгодишния пленъ, кой царуваше надъ Персія? Какъвъ указъ издаде той?—2 Лѣт. 36: 22, 23.

Богъ търпѣ Юда дълго време, но тѣ трѣбваше да бждатъ най-сетне отведени въ пленъ въ Вавилонъ. Тамъ щѣха да останатъ седемдесетъ години. Въ 538 Киръ порази Вавилонъ, и скоро следъ това издаде единъ указъ, който даваше свобода на всички, които желаятъ, да отидатъ въ Йерусалимъ и да съградятъ отново храма.

2. Кое стана причина за издаването на този указъ?—
Ис. 44: 28; Ездра 1: 1.

„Когато царътъ прочете думитѣ, които предсказваха, преди повече отъ сто години, неговото рождение, начина, по който щѣше да се превземе Вавилонъ; като прочете отправената му отъ Владѣтеля на всемира вестъ, гласеща: „Азъ те опасахъ, и да ме не познавашъ, за да познаятъ отъ изтокъ слънце и отъ западъ, че освенъ Мене нѣма никой“; като видѣ предъ очитѣ си заявлението на вѣчния Богъ, „За Якова раба Ми, и за Израила, избрания Ми, викнахъ те даже съ името ти: наименовахъ те, ако и да ме не познавашъ“; като прочете въ боговдѣхновения списъкъ думитѣ, „Азъ подигнахъ него съ правда и ще оправямъ всичкитѣ му пѣтица: той ще съгради града ми и ще изпроводи пленниците ми, не съ изкупъ нито съ дарове“, сърдцето му се трогна, и той рѣши да изпълни своята отредена отъ Бога мисия.—(Ис. 45: 5, 6, 4, 13). Реши да освободи еврейскитѣ пленници, и да имъ помогне да възстановятъ храма на Иова.—„Пророци и царе“, стр. 557, 558.

3. Колко ясно и опредѣлено пророкува Исаия това, което трѣбваше да направи Киръ?—Исаия 45: 13.

4. Колко точно се изпълни това?—Ездра 1: 2, 3.

Киръ признаваше Бога като Този, който го бѣ наговорилъ съ мисията, да съгради храма въ Йерусалимъ. Съобразно пророчеството, той издаде указа, който даваше свобода на юдеитѣ да отидатъ въ Йерусалимъ, „не съ изкупъ, нито съ дарове“.—Ис. 45: 13.

КИРЪ НАСЪРДЧАВА ЮДЕИТЪ ЗАВЪРНАТЪ

5. Какво предложи Киръ да направятъ ония, които не можеха да отидатъ въ Йерусалимъ?—Ездра 1: 4.

6. Кой отиде въ това време въ Йерусалимъ? Какво направиа другитѣ?—Ст. 5, 6.

7. Какво даде Киръ на завръщащитѣ се пленници да отнесатъ съ себе си?—Стихове 7—11.

8. Колцина се възползуваха отъ разрешението да се върнатъ обратно въ земята си?—Ездра 2: 64—67.

9. Следъ като пристигнаха въ Йерусалимъ, какво напра-

виха нѣкои отъ началниците на бащинитѣ домове? Колко голѣма бѣше тѣхната щедростъ? — Стихове 68—70.

Не всички дадоха доброволно отъ своитѣ срдѣства за изграждането на дома Божий, а само „нѣкои отъ началниците на бащинитѣ домове“. Но тѣзи, които направиха това, дадоха „споредъ силата си въ съкровището за дѣлото“. Този е единъ добъръ принципъ за следване.

ИЗГРАЖДАНЕТО НА ОЛТАРА

10. Кои двама водители се споменаватъ по име като такива, които взеха участие при изграждането на олтара за всесъжение? — Ездра 3: 1, 2.

Исусъ, Йоседековиятъ синъ, бѣше първосвещеникътъ, а Зоровавель, управителтъ. — Агей 1: 1. Тѣ взеха живо участие въ изграждането на цѣлия храмъ.

11. Какво принесоха върху олтара? — Стихове 3—5.

Първото нѣщо, което завърналитѣ се пленници издигнаха, бѣше олтарътъ на всесъжението. Този олтаръ се намираше вънъ отъ самия храмъ, въ двора, и служеше за принасяне жертви на Бога. Всѣка заранъ и всѣка вечеръ трѣбваше да се принася на този олтаръ по едно агне. — Числа 28: 3—8. Тази служба се наричаше постоянното приношение, или „всегдашната“. Имаше и други приношения за специални случаи и празнични дни.

ПОЛАГАНЕ ОСНОВИТѢ НА ХРАМА

12. Кога започнаха да употребяватъ олтара? Кога се положиха основитѣ на храма? Какъ се отзова народътъ на полагането на основитѣ? — Стихове 6—11.

Основитѣ на храма се положиха въ втората година отъ тѣхното завръщане. Това бѣше къмъ 535 или 534 година пр. Хр. Когато народътъ видѣ най-сетне положенитѣ основи, тѣ всички „възкликнаха съ голѣмо възклицание“ и хвалѣха Господа. Тѣ се намираха въ своята си земя. Богъ бѣ милостивъ къмъ тѣхъ и имъ позволи да издигнатъ отново храма, който лежеше въ развалини презъ течение на много години.

„Работниците, които приготвяваха градивния материалъ, намѣриха между развалинитѣ, нѣкои отъ грамаднитѣ камъни, които бѣха донесени на мѣстото на храма въ днитѣ на Соломона. Тѣзи бѣха готови за употребление, а и още много новъ материалъ бѣ приготвенъ. Скоро работата стигна до поставянето на основния камъкъ. Това се извърши въ присѣтствието на много хиляди души, които се бѣха събрали да гледатъ вървежа на работата и да дадатъ изразъ на своята радостъ чрезъ вземане участие въ нея. Когато се поставяше кражгъланиятъ камъкъ на мѣстото му, людетѣ, придружени отъ тржбитѣ на свещеницитѣ и кимвалитѣ на синоветѣ на Асафа, „пѣха взаимно, пѣснословещи и благодарещи Господу, защото е въ вѣкъ милостѣта Му къмъ Израила“. — Ездра 3: 11. „Пророци и Царе“, стр. 563.

13. Какво направиха нѣкои отъ старцитѣ? Защо? — Стихове 12, 13.

Нѣкои отъ старцитѣ бѣха видѣли Соломоновия храмъ. Когато видѣха този храмъ, тѣ заплакаха като си помислиха за оттеглилата се слава. Зоровавеловиятъ храмъ, както бѣ нареченъ този храмъ, не можеше да се сравни ни най-малко по великолепието съ Соломоновия храмъ. Но по-добре би било за тѣхъ да благодарѣха на Бога, вмѣсто да плачатъ. Богъ бѣ проявилъ милостъ къмъ тѣхъ, и тѣ трѣбваше да сж благодарни, а не да помрачаватъ радостѣта на народа въ този празниченъ день.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Богъ не забравя. Когато наближи времето за изтичането на плена, Богъ подбуди духа на Кира да изпълни пророчеството, отнасящо се до самия него. Съсждитѣ, които народътъ смѣташе за изгубени безвъзвратно, бѣха повърнати. По Божие провидение тѣ бѣха просто пренесени въ Вавилонъ, за да бждатъ запазени докато потрѣбватъ.

Трѣбва да хранимъ духъ на благодарностъ и задоволство. Не е добре да мислимъ постоянно върху минали опитности и за добритѣ времена въ миналото. Нѣкои отъ миналитѣ времена не сж били много добри.

7 урокъ — 18 ноември 1939.

Залѣзъ слънце 17.3 ч.

Самарянски врагове

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Не бой се, мжжю любезни: миръ тебе! Укрепи се! Укрепи се!“ — Дан. 10: 19.

ВЪРОЛОМСТВОТО НА САМАРЯНИТЪ

1. Какво казаха неприятелитѣ на Зоровавеля? — Ездра 4: 1, 2.

Тѣзи врагове бѣха самаряни, потомци на ония, които бѣха доведени отъ Асрия, да заематъ мѣстото на отведенитѣ въ пленъ юдеи. Мнозина отъ тѣхъ, се бѣха оженили за юдеи, които бѣха останали въ страната. Тѣзи се „бояха отъ Господа, но на своитѣ си богове служеха“. — 4 Царе 17: 33. Въпрѣки това, тѣ твърдѣха: „И ние търсимъ вашия Богъ като васъ, Нему и жертвуваме.“ И тѣ искаха да помогнатъ да се изгради храма, и казаха: „Да градимъ съ васъ“.

2. Какво имъ се отговори? — Ездра 4: 3.

Юдеитѣ се бѣха току-що завърнали отъ плена, въ който бѣха отведени поради грѣховетѣ си. Да позволятъ на самарянитѣ да имъ помогнатъ, това би означавало да сж въ близко съприкосновение съ идолопоклонството. Отговорътъ, който дадоха, бѣше ясенъ и опредѣленъ. „Не е възможно намъ и намъ да съградимъ домъ на нашия Богъ“, казаха тѣ. Дадоха имъ да разбератъ добре, че тѣ самитѣ ще изградятъ храма, и не желаятъ никаква помощъ отъ самарянитѣ.

3. Какъ изявиа самарянитѣ, че не сж искрени въ желанието си да помогнатъ? — Стихъ 4.

Ако бѣха искрени, тѣ щѣха да съжаляватъ, че не имъ се позволява да помагатъ въ изграждането на храма, и освенъ това, не щѣха да създаватъ трудности на юдеитѣ. Поради тѣхната опозиция работата вървѣше трудно и бавно.

4. До къде отидоха самарянитѣ въ своята опозиция спрямо юдеитѣ? — Стихъ 5.

ВЪ ДВОРЕЦА НА ПЕРСИЯ

5. Какво ставаше по това време въ Персия? — Дан. 10: 1—3, 12, 13, 20, 21.

Данаилъ не се завърна въ Йерусалимъ съ другитѣ юдеи, но остана въ Вавилонъ. Причината за това не ни е известна, но може би това се е дължало на старостта на Данаила. Може би, пъкъ, Богъ да е ималъ за

него работа въ двореца на Кира, която тъкмо той е трѣбвало да извърши. Съветниците, които самарянитѣ бѣха наели за осуетяването на изграждането на храма, работѣха за тази целъ тъкмо въ двореца на Кира. Данаилъ, сигурно, е билъ уведоменъ за това, понеже и той бѣше тамъ, и безсъмнено, е знаелъ, че тѣзи хора правятъ опити да спратъ работата въ Йерусалимъ.

При тѣзи обстоятелства Данаилъ се отдаде на молитва. Водѣше се страшна борба между силитѣ на доброто и силитѣ на злото, за повлияване на Кира, персийския царъ, съ когото преговаряха злитѣ съветници. Тази борба е наречена „голѣми бедствия“ въ Дан. 10: 1.

„Борбата бѣше такава, че дѣлото небе се интересуваше за нейния ходъ. Пророкъ Данаилъ ни дава възможностъ да си представимъ отчасти тази ожесточена борба между силитѣ на доброто и силитѣ на злото. Три седмици се бори Гавриилъ съ силитѣ на тъмнината, стараеки се да противодействува на влиянията, които направляваха мислитѣ на Кира, и преди да се свърши борбата, самъ Христосъ дойде на помощъ на Гавриила. „Началникътъ, обаче, на персийското царство ми противостоеше двадесетъ и единъ день; но ето, Михаилъ, единъ отъ първитѣ началници, дойде да ми помогне; и азъ останахъ тамъ, при персийскитѣ царе“. — Дан. 10: 13. Всичко, което Небето можеше да направи за Божия народъ, бѣше направено. Най-сетне победата бѣ спечелена. Силитѣ на врага бѣха задържани презъ всичкитѣ дни на Кира, и всичкитѣ дни на неговия синъ Камбисъ, който царува около седемъ и половина години.

Това време бѣше време на чудни случаи за юдеитѣ. Най-висшитѣ небесни представителства действаха въ сърдцата на царетѣ, и Божиятъ народъ имаше възможностъ да работи съ всички сили, за да изпълни указа на Кира. Тѣ не трѣбваше да щадятъ никакъвъ трудъ, за да възстановятъ храма и неговитѣ служби и да се настанятъ отново въ юдейскитѣ си домове. Но въ деня на Божията сила, мнозина се оказаха неготови. Съпротивлението на враговетѣ бѣше силно и рѣшително, и зидаритѣ изгубиха постепенно куражъ. Нѣкои не можахъ да забравятъ сцената при полагането на краежълния камъкъ, когато мнозина бѣха изразили своето недовѣрие въ предприятието. И като станаха Самарянитѣ още по-дръзновени, мнозина отъ юдеитѣ започнаха да се съмняватъ, дали пакъ наистина е дошло времето за съграждането на храма. Това чувство се разшири много бързо, и много отъ работниците, обезсърчени и отпаднали духомъ, се завърнаха по домоветѣ си, за да си гледатъ своята работа“. — „Пророци и царе“, стр. 571, 572.

ОБВИНИТЕЛНО ПИСМО

6. Какво направиха враговетѣ на юдеитѣ въ днитѣ на Асуира и Артаксеркса, персийскитѣ царе?—Ездра 4: 6—10.

Споменатиятъ тукъ Асуиръ бѣше синъ на Кира, и царува малко повече отъ седемъ години, отъ 529 до 522 пр. Хр. Презъ неговото царуване, самарянитѣ написаха разни протести противъ юдеитѣ, и ги изпратиха до царя, съ целъ да попрѣчатъ на работата.

Но тѣ успѣха да спратъ вървежа на работата едва когато дойде на властъ следущиятъ царъ. Артаксерксъ, който царува по-малко отъ една година 522. Този Артаксерксъ, нареченъ въ свѣтската история фалшивиятъ Смердисъ, бѣше узурпаторъ, и поради това биде премахнатъ въ кратко време, но враждебнитѣ началства изпользуваха неговото царуване, за да попрѣчатъ на юдеитѣ въ работата имъ. Казва се, че писмото е било писано не само отъ страна на споменатитѣ въ 8 и 9 стихове мъже, но и отъ „другитѣ народи, които великиятъ и славниятъ Асенафаръ преведе, та надели въ градоветѣ на Самария, и другитѣ, които бѣха оттатъкъ рѣката“. По този начинъ изглеждаше, като че ли всичкитѣ народи сж единни въ

желанието си да се преустанови дѣлото на юдеитѣ. Вѣроятно това е било работа само на нѣколцина, а другитѣ сж били споменати, за да има по-голямъ ефектъ.

7. Какъ бѣ описанъ Йерусалимъ въ това писмо? До кжде бѣше стигнала работата?—Стихове 11, 12.

Не може да се отрече, че Йерусалимъ бѣше наистина „отстѣпнически и лукавъ градъ“. Вѣрваше се, че ако на юдеитѣ се позволи да обградятъ града съ здрави стѣни, историята на миналото може би щѣше да се повтори, и градътъ да дигне пакъ възстание. Миналата история на Йерусалимъ бѣше противъ него.

8. Какво казваха враговетѣ, че щѣло да се случи, ако се позволи да се довърши градътъ? Какъ оправдаха тѣ своя интересъ въ тази работа?—Стихове 13, 14.

„Мито и данѣкъ“ бѣха нѣща, които интересуваха царя. Ако доходитѣ на царя бѣха наистина застрашени, то тогава тѣжбата на самарянитѣ би трѣбвало да се вземе подъ внимание. Явно е, обаче, че тѣ бѣха съвсемъ неискрени въ тази работа, защото преди това самитѣ тѣ бѣха предложили своята помощъ за изграждането на сжщия този градъ, за който сега твърдѣха, че щѣлъ да бжде въ ущърбъ на интереситѣ на царя. Ако имъ бѣха позволили да помагатъ, тѣ не биха пратили известие на царя, че се проектира едно опасно предприятие. Но при сжществуващитѣ обстоятелства, тѣ се приструваха, че сж голѣми патриоти.

ЕДНО ИЗСЛЕДВАНІЕ И РЕЗУЛТАТЪТЪ ОТЪ НЕГО

9. Какво се препорѣча на царя? Кое предупреждение се повтори?—Стихове 15, 16.

Тѣ знаеха много добре, че писаното за Йерусалимъ въ паметописанията ще потвърди тѣхнитѣ обвинения. Трѣбва да се приеме, че писмото е било съчинено добре и че е сжществувала голѣма вѣроятностъ то да постигне преследваната цель. Но подбудитѣ, които подтикнаха авторитѣ на това писмо заслужаватъ да бждатъ осждени. Като не имъ се позволи да помагатъ въ изграждането на града, тѣ бѣха готови да отидатъ до крайностъ, камо и само да нанесатъ вреда. Това показва, че тѣхното първоначално желание да помогнатъ не е било никакъ искрено.

10. Въ отговора си, какво каза царьтъ на писмото? Какво откриха при издирването?—Стихове 17—19.

11. Какво се казва за царетѣ, които сж царували въ Йерусалимъ? Въмѣсто да плащатъ данѣкъ, какво сж получавали тѣзи царе? Какъвъ указъ се издаде?—Стихове 20, 21.

Изглежда, че въ персийскитѣ книги сж били записвани не само ония нѣща, които сж ставали въ тѣхната земя, но и това, което се е случвало и съ съседнитѣ народи. Книгитѣ показваха, че въ Йерусалимъ сж царували „крепки царе“, и че тѣзи, не само че не сж плащали никакви данѣци, или мита, но сж получавали такива. Това, разбира се, говорѣше, че царе, които сж свикнали да получаватъ данѣци, не биха били никога съгласни да плащатъ такива. Следователно, издаде се единъ указъ за преустановяване на градежа, до по-нататѣшни нареждания.

12. Какъвъ съветъ се даде на лицата, които бѣха написали писмото? Какво предприеха тѣ незабавно? До кога бѣше спрѣна работата?—Стихове 22—24.

Тѣзи мѣже не се нуждаеха отъ насърчение, за да побързатъ да спратъ градежа, защото тѣ горѣха отъ желание да се осмислѣе това тѣхно намѣрение. Затова, безъ да губятъ време, тѣ отидоха въ Йерусалимъ и спрѣха работата „съ силна рѣка“. И така работата остана възпрѣна до втората година на царуването на Дария, единъ периодъ, може би по-малко отъ две години. Дарий Хистаспъ започна да царува въ 521 пр. Хр.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Неприятелитѣ ни не сѣ единственитѣ, които ни нанасятъ вреда. Често пѣти човѣкъ трѣбва да се опасява повече отъ тѣй-наречени приятели. Самарянитѣ твърдѣха, че служатъ на сѣщия Богъ, както юдеитѣ, и че принасятъ сѣщитѣ жертви. Но въпрѣки това, тѣ бѣха врагове, а не приятели. Зоровавель постѣпи добре, като не прие тѣхната помощъ.

„Най-опаснитѣ врагове на дѣлото не сѣ явнитѣ. Тѣзи, които, като враговетѣ на Юда и Вениамина, идватъ съ сладки думи и хубави приказки, търсещи нагледъ приятелски врѣзки съ Божиитѣ чада, иматъ по-голъма сила да прелѣстватъ. Противъ такива всѣка душа трѣбва да е на щрекъ, да не би нѣкоя грижливо прикрита примка я улови неусѣтно. Особено днесъ, когато земната история е къмъ своя завършекъ, Господъ изисква отъ чадата си една бдителностъ, която не познава никакъвъ отдихъ. Но макаръ борбата да е непрестанна, никой не е оставенъ да се бори самъ. Ангели подпомагатъ и закрилятъ тия, които ходятъ смирено предъ Бога. Нашиятъ Господъ не ще измѣни никога на тоя, който уповава на Него. Когато Неговитѣ чада се приближаватъ при Него, за да ги запази отъ нѣкое зло, Той издига, отъ жалъ и любовъ къмъ тѣхъ, едно знаме противъ врага. Не се допирайте до тѣхъ, казва Той, защото тѣ сѣ мои.. Издѣлбалъ съмъ ги на дланитѣ на рѣдетъ Си“. — „Пророци и царе“, стр. 570, 571.

8 урокъ — 25 ноемврий, 1939.

Залѣзъ слънце 16.58 ч.

Станете и градете

ЗАЛЕНЪ СТИХЪ: „Възлѣзте на гората, та донесете дърва, и съградете дома; и ще благоугодя въ него, и ще се прославя, говори Господъ“. — Агей 1: 8.

ПРОРОКЪ АГЕЙ

1. Въ кое време изпрати Богъ една вѣсть чрезъ пророкъ Агея? — Агей 1: 1, първа часть.

Дарий Хистаспъ, или царъ Дарий, както се нарича още, царува въ Персія отъ 521 до 485 пр. Хр. Бѣха се изминали седемнадесетъ години отъ първото завръщане на юдеитѣ отъ плена. Но презъ тѣзи години, не бѣ извършено много нѣщо за възстановяването на храма, защото работата биваше много често спъвана отъ врагове. Най-силниятъ ударъ бѣ нанесенъ, когато Самарянитѣ успѣха да накаратъ Артаксеркса да издаде указъ, за спиране на градежа.

Юдеитѣ се обезсърдчиха много. Тѣ имаха много малка надежда, че ще имъ се позволи да довършатъ работата, която бѣха започнали. Издадениятъ отъ Артаксеркса указъ даваше законно надмощие на тѣхнитѣ врагове, а послужи още и като извинение за ония, които не желаеха да взематъ участие въ работата. Тъкмо въ този критически моментъ пристигна Божията вѣсть чрезъ пророкъ Агея, да станатъ и градятъ.

2. Отъ кого бѣ изпратена вестъта? Чрезъ кого бѣ съобщена? До кого бѣ изпратена? — Стихъ 1, последна часть.

Вестъта дойде отъ Бога, чрезъ пророка, до Зоровавеля и Исуca, Йоседековия синъ. Вестъта не изхождаше отъ пророка. Тя само бѣ предана чрезъ него. Богъ бѣше авторътъ на вестъта.

За пророка Агея знаемъ много малко. Неговото родословие не е записано. Тукъ, както и въ Ездра 5: 1, той ни се представя само като „пророкъ Агей“. Ако мѣримъ пророцитѣ съ резултатитѣ, които тѣ сж постигнали, то Агей се издига много нависоко. Въ много кратко време неговата вестъ произведе своя ефектъ, и въ течение на нѣколко години само храмътъ биде довършенъ.

Зоровавель, който се вѣрва, че е и Сасавасаръ, бѣше мирянки водачъ на народа. Той бѣше помогналъ при издигането на олтара и полага-нето основитѣ на храма.—Ездра 3. Той се бѣше и възпротивилъ на самарянитѣ, да не взематъ участие въ праденето.—Ездра 4: 2. Той бѣше назначенъ отъ Кира за областникъ, и Иусуъ, Йоседековия синъ тогава бѣ първосвещеникъ. — Зах. 3: 1; Ездра 5: 14.

3. Каква титла се дава тукъ на Господа? — Стихъ 2, първа часть.

Наименованието „Саваотъ“ (Господъ на силитѣ), се употрѣбвява особено отъ Агея, Захария и Малахия. Въ тѣзи три книги то се среща повече отъ осемдесетъ пѣти. Точното значение на името не е известно. Нѣкои смѣтатъ, че то означава, че Богъ е Господаръ на небеснитѣ сили, ангелитѣ; други пъкъ, че думата „сили“ означавала звездитѣ, или силитѣ небесни; а трети пъкъ мислятъ, че става дума за Израилевото войнство. Еврейското наименование е „Иеова Саваотъ“. При липса на по-точно знание ние можемъ да приемемъ и тритѣ значение. Богъ е великиятъ Богъ, който господарува надъ небеснитѣ войнства, ангелитѣ, и тѣ му се покоряватъ. Той управлява звездитѣ, и тѣ изпълняватъ Неговата воля. Този Богъ е сжщиятъ, който води Израилевитѣ войнства къмъ победа. Общото значение е, че Богъ е великиятъ Богъ, Който казва, и се сбжда, Който заповѣдва, и се изпълнява.

НЕ Е ДОШЛО ВРЕМЕТО

4. Кои думи на народа се цитиратъ?—Стихъ 2, посл. часть.

„Времето не е дошло. Въ сжщность тѣ казваха, „нека почакаме още малко. Откакто се положиха основитѣ на храма се бѣха изминали много години, но народътъ все още не бѣше готовъ да гради. Вѣрно е, че тѣ бѣха възпрепятствувани отъ много страни, но времената се бѣха промѣнили. Царътъ-узурпаторъ бѣ починалъ. На престола се възкачи другъ царъ, Дарий, който се отнасяше приятелски съ юдеитѣ. Не бѣше ли сега време за започване отново работата?“

„Времето не е дошло“, казваха тѣ, „да се съгради домътъ Господенъ“. Имаше други нѣща, за които народътъ смѣташе, че е дошло времето; но той не вѣрваше, че времето бѣ дошло и за съграждането на Господния домъ. Той, мислѣха си тѣ, може да почака.

5. Чрезъ кой въпросъ упрѣква Богъ кротко народа Си?—Стихъ 4.

Въ Палестина имаше изобилно камъни, но не и дърва. Подъ думата подсѣчени домове се разбира кжщи, построени съ обковани съ рамки доски, каквито, въ страна, кждето дървениятъ материалъ се намираше рѣдко, се

считаха за голѣмъ луксѣ. Пророкътъ казва: „Горко на оногוזѣ... който говори: Ще си съгради голѣмъ домъ и широки горници, и който си отваря прозорци, и покрива съ кедръ“. — Иер. 22: 13, 14. Господь казва въ сжщностъ: „Вие не сте бедни, защото обковахте съ дъски домоветѣ си, което не е толкова нужно, а занемарявате Моя домъ. Това не бива да става. Дошло е времето, да съградите и Моя домъ“.

Не е трудно да се извлѣче поука отъ тази случка. Мнозина живѣятъ понастоящемъ не само въ удобни домове, но въ луксозни докато Божието дѣло страда. Мнозина казватъ съ дѣлата си, ако и не съ думи, че не е дошло времето, да се жертвува за Бога. Вестята на Агея се отнася до всички такива.

РЕЗУЛТАТИ ОТЪ ЛИПСА НА ЩЕДРОСТЪ

6. Върху какво ги моли Господь да размислятъ? Къмъ кой петъ нѣща обръща вниманието имъ? — Стихове 5, 6.

Петтѣ нѣща, къмъ които Богъ обръща тѣхното внимание се отнасятъ до сѣене, ядене, пиене, обличане и заплащане. Той ги моли да размислятъ върху опитноститѣ си въ тѣзи нѣща. Тѣ сѣятъ, ядатъ, пиятъ, обличатъ се и печелятъ заплати, но не намиратъ задоволство въ никое отъ тѣхъ. Много малко нѣщо извличатъ отъ своя трудъ. Божието благословение не е било съ тѣхъ. Резултатътъ отъ тѣхната работа е билъ нищожень. Размислете върху това, казва Богъ.

7. Какво моли Господь народа да направи? Какво ще стане въ последствие? — Стихове 7, 8.

Народътъ бѣ замоленъ да отиде въ гората и да донесе отъ тамъ дърва, за да се съгради Божиятъ домъ. Както се спомена по-горе, дървата бѣха рѣдкость въ Палестина. Но народътъ можа да намѣру и дърва за своитѣ домове. Сега Господь ги моли да намѣрятъ дърва и за Неговия домъ. Ако направѣха това, Господь щѣше да бже зарадванъ отъ тѣхъ, а сжщо и прославень.

„Съградете дома“. Това е една опредѣлена заповѣдъ. Не занемарявай Божието дѣло, докато се занимавашъ съ своята си работа. Не живѣй въ подсъненъ домъ, докато Божието дѣло страда.

„Ще бже прославень“. Когато даваме на Бога онова, което бихме желали да имаме за себе си, това не само че Му прави удоволствие, но Той бива прославень чрезъ него. Не трѣбва да сме разточителни, освенъ когато се отнася до помагане на дѣлото. Сжщиятъ този дървенъ материалъ, който бѣ разточителство, когато се употребяваше въ тѣхнитѣ домове, Богъ желаше да бже вложенъ въ Неговия домъ. Такива хора сж приятни на Бога, и отъ такива Той се прославя.

8. За какво се надѣваха тѣ? Какво получаваха? Какво ставаше съ донесеното въ кжщи? — Стихъ 9, първа часть.

9. Какъ отговаря Богъ на въпроса, който самъ Той задава? — Стихъ 9, втора часть.

Тукъ Господь имъ обяснява, че причината за това, дето нѣматъ по-добъръ успѣхъ е тази, че всѣки е заетъ съ своитѣ си работи, и пренебрегва Божия домъ. Той казва: „Азъ духнахъ на него“.

Ние не трѣбва да изричаме присжда надъ другитѣ, а да разгледаме собствения си случай. Били ли сме тѣй вѣрни, както би трѣбвало? Интересували ли сме за Божието дѣло, както би трѣбвало? Ние си спомняме много лесно за нѣкои, на които Богъ „духна“. Но ние трѣбва да разгледаме първомъ своя си случай. Нека всѣки единъ стори това.

10. Какво казва Богъ, че е направилъ, поради тѣхната невѣрностъ?—Стихъ 10.

11. Какво повикна Богъ?—Стихъ 11.

12. Какво не трѣбва да мислимъ за ония, върху които идва нещастие? — Лука 13: 1—5.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Ние сме винаги наклонни да разглеждаме случайтѣ на другитѣ, както и да сѣдимъ другитѣ, а не да внимаваме на себѣ си. Ние се нуждаемъ отъ предупредение въ това отношение. Като изучаваме този урокъ, ние сигурно веднага си спомняме за нѣкои нѣща, които сж се случили на нѣкого, когото познаваме, или за когото сме чули, и си служимъ съ тѣхната опитностъ като съ нагледенъ урокъ. Трѣбва да внимаваме да не вършимъ това. Не е винаги вѣрно, че всеко нещастие е последица отъ нѣкой грѣхъ, или че тѣзи, надъ които идва нещастieto, сж по-големи грѣшници отъ другитѣ. Нѣкои хора благодарятъ на Бога, че надъ тѣхъ не се виждатъ видими знаци на Божието негодувание. Но това не е доказателство, че всичко е добре при тѣхъ. И надъ Содомъ и Гомора не се виждаше Божието негодуване до деня, въ който падна огъня. Юдеитѣ се смѣтаха за Божий народъ, макаръ, че надъ тѣхъ висѣха Божиитѣ сѣди. Имаше такива, които вѣрваха, че хората, надъ които бѣ паднала Силоамската кула, сж били много нечестиви. По-добре би било за насъ да не сѣдимъ другитѣ. Нека разглеждаме своитѣ собствени случаи.

9 урокъ — 2 декемврий, 1939.

Залѣзъ слънца 16.40 ч.

„Азъ съмъ съ васъ, говори Господъ“

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „И говори Агей, посланникътъ Господенъ, споредъ посланието Господне на людетѣ, и рече: Азъ съмъ съ васъ, говори Господъ“. — Агей 1: 13.

ГОСПОДНИЯТЪ ПОСЛАННИКЪ

1. Какъ се отзоваха водителитѣ и народътъ на пророческата вестъ? Като направиха това, кого послушаха?—Агей 1: 12.

Народътъ и водителитѣ послушаха „гласа на Господа Бога своего и думитѣ на пророкъ Агея“. Тѣ приеха увещанието на Агея като идващо отъ Бога, „и убояха се людетѣ предъ Господа“.

2. Каква насърчителна вестъ предаде Агей на народа? Каква титла, показваща службата на пророка, се дава на Агея? —Стихъ 13.

Тукъ се казва, че Агей е билъ „посланникъ Господенъ споредъ посланието Господне“. Каква описателна титла е тази! Истинскиятъ пророкъ е посланникъ и то е „споредъ посланието“. Докато единъ пророкъ е посланикъ въ особенъ смисълъ на думата, вѣрно е и това, че всеко Божие чадѣ трѣбва да е „посланникъ Господенъ споредъ посланието Господне“.

„Азъ съмъ съ васъ“. Агей бѣше предупреждавалъ и молилъ народа, и когато тѣ решиха да се обърнатъ къмъ Господа и да изпълнятъ Неговата воля, Той имъ изпрати думи на насърчение. Нѣма по-голема радостъ отъ това, да сме заети въ едно дѣло, въ което и Господъ е съ насъ. Този изразъ ни напомня за „Емануилъ . . . Богъ съ насъ“.

3. Какъ изразява Павелъ своята увѣренность, че ако Богъ е съ насъ, всичко ще е добре? — Римл. 8: 31.

Завърналиятъ се юдеи, срещнаха голѣми съпротивления, когато се заеха да съградятъ отново храма и да възстановятъ неговата служба. Даже и сега, когато бѣха рѣшили да послушатъ Божия гласъ чрезъ пророка, пжтътъ имъ не бѣ отворенъ; защото сжществуваше указътъ отъ царъ Артаксеркса, чрезъ който се възпираше работата имъ, и този указъ не бѣ отмененъ. Тѣ трѣбваше, обаче, да научатъ, че когато уповаватъ въ Бога напълно, Той ще имъ отвори пжтъ верѣдъ трудноститѣ.

ПООЩРЯВАНЕ НАРОДА КЪМЪ РАБОТА

4. Кого възбуди Господъ? Какво направиха тѣ? — Агей 1: 14:

Богъ желае народътъ Му да се раздвижи и да работи. Има нѣкои, които сж доволни винаги отъ сжществувашото състояние на нѣщата, и се страхуватъ да се развиятъ. Но Богъ желае Неговитѣ чада да сж усърдни. Трѣбва да се забележи, обаче, че не е достатъчно само да се развжжмъ. Мжжетъ, които Богъ раздвижи, споредъ стиха, който разглеждаме, бѣха възбудени до тамъ, щото „дойдоха та работѣха въ дома на Господа Саваота, Бога своего“. Всѣко раздвижване, което се одобрява отъ Бога, свършва съ отиване на работа.

5. Какво оплакване има Господъ противъ народа Си? — Ис. 64: 7.

„Нѣма който . . . да се събуди“. Изглежда, Богъ желае народътъ Му да се събуди. За тази целъ Той е изпращалъ Своитѣ посланници и вестители. Но това не е винаги лесно. Библията е пълна съ примѣри за такива, които не се събудиха, или раздрижиха, за да работятъ.

Добре е, че Богъ изпраща вестители, за да събуждатъ народа Му. Но много по-добре е, ако народътъ Му самъ се събуди. Божиятъ народъ трѣбва да се намира въ такова положение, че когато вижда развиващитѣ се предъ него събития, да не стои спокоенъ, а да се раздвижва. Нѣма ли достатъчно нещастия, грѣхъ, знамения и застрашителни събития, които раздвжватъ и вълнуватъ хората до най-висша степенъ?

6. На коя дата започна народътъ да работи? Колко време бѣше изминало отъ получаването на вестъта? — Агей 1: 15; 1: 1.

ЗАХАРИЯ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМЪ АГЕЯ

7. Кой другъ пророкъ се присъедини въ това време къмъ Агея въ неговата работа? — Ездра 5: 1; Зах. 1: 1.

Споредъ даденитѣ дати, Захария се е присъединилъ къмъ Агея въ неговата служба да насърчава народа къмъ работа около два месеца следъ описанитѣ събития. Може би трудноститѣ, които все още се изпрѣчваха при съграждането на храма, станаха причина щото Захария да се присъедини къмъ Агея, за да насърчаватъ народа да постоянствува. Както и да е, отъ тогава и нататъкъ, двамата пророци работѣха ржка за ржка, насърчавайки и подкрепвайки се единъ други, и образувайки предъ народа единъ съединенъ фронтъ.

8. Какъ се изразява Господъ по отношение на бащитѣ имъ? — Зах. 1: 2.

Бащитѣ имъ бѣха съгрѣшили, и бѣха отведени въ пленъ. Богъ бѣ

направилъ всичко, което можеше да се направи, за да ги спаси. Той имъ бѣ изпратилъ вестители, „но тѣ се присмиваха на посланниците Божии и презираха словата Му, и се подиграваха съ пророците Му, . . . и нѣмаше вече изцѣление“. — 2 Лѣт. 36 : 15, 16.

9. Каква вестъ имъ изпрати Богъ? Какво щѣше да направи Той, ако тѣ се обърнѣха? — Стихъ 3.

Божие то обръщане къмъ насъ зависи отъ нашето обръщане къмъ Него. Когато блудниятъ синъ се обърна и тръгна къмъ дома, тогава бащата се завтече да го посрещне. Но вѣрно е и това, че Богъ ни кани да се обърнемъ, дори настоятелно ни моли да сторимъ това, и съ голѣма загриженостъ чака да долови въ насъ първите знаци на промѣна. Ако извършимъ това, което се очаква отъ насъ и Богъ ще извърши Своята частъ.

НЕ СТАВАЙТЕ КАТО БАЩИТѢ ВИ

10. Като кои биваха съветванитѣ тѣ да не ставатъ? Какво бѣха извикали предишнитѣ пророци? Послушаха ли бащитѣ съвета? — Стихъ 4.

„Не ставайте както бѣха бащитѣ ви“. Това се отнасяше за ония, къмъ които се говорѣха тѣзи думи, но може да се отнася и за насъ. Ние не трѣбва да постъпваме и да вѣрваме както бащитѣ ни, поради туй, че сж ни били бащи. Тѣхнитѣ пжтища може да сж прави, или криви. Това, че едно вѣрване е съществувало отъ дълги години, и се е приемало дори и отъ добри хора, не е увѣрение, че е право.

Подъ „предишнитѣ пророци“ се разбира тѣзи, които бѣха преди плена, като Исаа, Осия, Амосъ, Михей.

11. Каквъ въпросъ се задава относно бащитѣ и пророцитѣ? — Ст. 5.

Този стихъ е свързанъ тѣсно съ слѣдующия. Мисълта е тази: бащитѣ, които получиха предупрежденията, сж умрѣли; пророцитѣ, които дадоха предупрежденията, сж сжщо умрѣли. Но силата на вестта не намалява поради това. Пророцитѣ могатъ да умратъ, но Божие Слово пребивава въ вѣкъ.

12. Какъ действуваша Божиитѣ повеления на бащитѣ? Какво бѣха принудени да признаятъ тѣ? — Стихъ 6.

„Не стигнаха ли до бащитѣ ви?“ или по-добре, не се ли изпълниха надъ бащитѣ ви? Бащитѣ мислѣха, че ще избѣгнатъ Божиитѣ заплашвания, но Неговитѣ слова ги настигнаха. Наказанието, макаръ че се забави, все пакъ ги постигна. Тѣ бѣха принудени да признаятъ, че каквото бѣ намислилъ Богъ да имъ направи, „така направи“.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Богъ желае чадата Му да работятъ съ ентузиазмъ; Той иска тѣ да сж възбудени. Но този ентузиазмъ трѣбва да се направлява разумно, иначе би извършилъ вреда, вмѣсто добро. Често тѣзи, които сж въ заблуда, сж по-ентузиазирани, отколкото тия, които иматъ истината. Това не трѣбва да бжде, Богъ не желае да има единъ хладкъ народъ. — Откр. 3 : 15.

Нѣкои се държатъ много на „бащитѣ“. Каквото сж учили и вѣрвали бащитѣ, това мислятъ и вѣрватъ и тѣ. Но въ туй се крие опасностъ. Ние трѣбва да извличаме вѣрата си отъ Божие Слово, а не отъ човѣшки източници. Бащитѣ трѣбва да се подражаватъ само въ това, въ което тѣ сж следвали Бога.

Издигане надъ трудноститѣ

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Да се съгради домътъ, мѣсто, въ което се принасятъ жертви, и да се турятъ основанията му здраво“. — Ездра 6: 3.

ТАТАНАЙ ИЗСЛЕДВА

1. Като резултатъ отъ увещанието на Агея и Захария, какво започнаха да правятъ водачитѣ на народа въ Йерусалимъ? — Ездра 5: 1, 2.

2. Кои дойдоха при тѣхъ по това време? Какви въпроси зададоха? — Стихове 3, 4.

Естествено нѣщо бѣ за областника да се заинтересува за тази работа, защото предишниятъ царъ бѣше издалъ строга заповѣдъ, да не се гради? — Ездра 4: 21, 22.

Отъ Ездра 5: 4 става ясно, че старейшинитѣ сж дали на Татанай имената на водителитѣ, които ръководѣха граденето на дома Божий. Въ писмото си до Дария, Татанай споменава, че той е поискалъ тия сведения. — Ст. 10.

3. Какъ се прояви Божията закриляща дѣйствица надъ остатъка? — Ездра 5: 5.

Божие око бѣше надъ остатъка. Би било нѣщо много естествено, областникътъ да заповѣда да се спре работата, докато получи понататъшни нареждания отъ царя за това, което трѣбваше да се направи, но той позволи работата да продължава, докато получи заповѣдъ отъ царя.

ДОКЛАДЪТЪ НА ОБЛАСТНИКА

4. Какво докладва областникътъ на царя относно вървежа на работата въ Йерусалимъ? — Стихове 6—8.

На Татанай сигурно е направило голѣмо впечатление съграждането на храма. Той споменава за „голѣми камъни“, които се употребявали въ постройката, и казва, че работата се вършела бързо „и успѣва въ рждетѣ имъ“. Агей може би не мислѣше, че работата върви бързо, но на единъ наблюдател изглеждаше, че се върши много нѣщо.

5. Какъвъ въпросъ докладва Татанай, че е задалъ, и какъвъ отговоръ му е билъ даденъ? Когато Израиль предизвика Бога, какъ постъпи Той съ тѣхъ? — Стихове 9—12.

Тѣзи сж сждитѣ въпроси, които сж докладвани въ 3 и 4 стихове. Отговорътъ, който юдеитѣ дадоха, е откровенъ и вѣренъ, и Татанай предава всичко най точно.

Отъ дадения отговоръ става ясно, че Израиль не се съмняваше въ причината, поради която биде плененъ. Тѣ знаеха, че бѣха предизвикали Бога и заслужили наказанието, което получиха. Насърдително е това, че тѣ не скриха даже и отъ областника грѣшкитѣ, които бѣха направили. Такова поведение е винаги похвално.

УКАЗЪТЪ НА КИРА

Какъвъ указъ бѣ издалъ Киръ преди мого години? Какво

бѣше заповѣдалъ относно златнитѣ и сребърнитѣ съсѣди? — Стихове 13—15.

7. За кого споменаха юдеитѣ, че е положилъ основитѣ на храма? — Ст. 16.

Тѣ споменаха за Сасавасара, който се смѣта, че е Зоровавель, като такъвъ, който положи основанията на храма, понеже той бѣше мирехиятъ (свѣтскиятъ) водачъ, назначенъ отъ царя за областникъ на Юдея. Исусъ, Йоседековия синъ, както и други, сѣщо имаха участие въ полагането на основитѣ. — Ездра 3: 8—13.

8. Каква молба отправи областникътъ относно указа на Кира? — Ст. 17.

Изглежда, че Татанай е билъ справедливъ въ доклада си. Той не е билъ противенъ на дѣлото така, както неговиятъ предшественикъ, затова позволи да продължава работата.

9. Когато се извади указътъ на Кира отъ архивата въ Вавилонъ, какво съдържание намѣриха въ него? — Ездра 6: 1—5.

Указътъ на Кира не само че разрешаваше да се съгради храмътъ, но доставяше и срѣдствата за това. Той осигуряваше дори и връщането на съсѣдитѣ въ Йерусалимъ, за да се поставятъ въ Божия домъ.

10. Какво заповѣда Дарий относно съграждането на храма? — Стихове 6, 7.

На Татаная бѣ заповѣдано да остави зидаритѣ на мира. „Областникътъ на юдеитѣ, и старейшинитѣ на юдеитѣ“ получиха разрешение да продължатъ работата. Кризата премина, и юдеитѣ можеха да работятъ свободно.

УКАЗЪТЪ НА ДАРИЯ

11. Какъвъ указъ издаде Дарий? — Стихове 8—10.

Това бѣше повече, отколкото се очакваше. Юдеитѣ бѣха счели за чудно избавление дори само разрешението да продължаватъ да градятъ. Но царътъ отива понататък. Той заповѣдва разходитѣ по строежа да се заплатятъ отъ „данъка на жителитѣ отъ татъкъ рѣката“, и то „незабавно“. Нареща още и това, всѣки день да се доставятъ безплатно всички нѣща, които сѣ необходими за принасянето на жертви, и юдеитѣ „да се молятъ за живота на царя и на синоветѣ му“.

12. Какво друго повеление издаде царътъ? — Стихове 11, 12.

Това изглежда много строго, но показва, че царътъ е ималъ сериозни намѣрения. Ако нѣкой човѣкъ се осмѣляше да измѣни царското повеление, кжщата му трѣбваше да бѣде съборена, и отъ гредитѣ на сжщата да се построи една бесилка, на която той щѣше да бѣде обесенъ. На края указътъ завършва съ думитѣ: „Азъ, Дарий, издадохъ повелението: да се изпълни незабавно“.

Този вторъ указъ за разрешаване или заповѣдане да се съгради храмътъ въ Йерусалимъ, бѣше въ съгласие съ указа, издаденъ по-рано отъ Кира. Въ сжщность той бѣше едно потвърждение на онова, което бѣше вече заповѣдано и разрешено.

13. Следъ издаването на този указъ, какво направи Татанай? — Ст. 13.

Татанай нѣмаше изборъ сега, и той не изглеждаше да се колебае. Той извърши „незабавно“ онова, което се изискваше отъ него.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Докладваната въ този урокъ опитностъ съдържа важна поука. Юдеитѣ бѣха лице срещу лице съ една законна заповѣдь, която забраняваше излигането на храма. Мнозина отъ тѣхъ бѣха убедени, че не може да се направи нищо. „Не е дошло времето да градимъ“, казваха тѣ.

Но между народа имаше и такива, които вѣрваха и когато пророкътъ ги насърди, тѣ бѣха готови да действуватъ. И като последваха пророка, Богъ отвори пѣтя. Единиятъ царъ умира, и на негово мѣсто идва другъ, по-благосклоненъ, и тѣ започватъ работата съ вѣра. Когато областникътъ Татанай ги запитва за тѣхната работа, тѣ му даватъ вѣренъ и убедителенъ отговоръ, и той имъ разрешава да работятъ, докато се получи нареждане отъ царя. Ние сме увѣрени, че въ тази опитностъ се крие единъ урокъ за Божиитѣ чада днесъ. Ние трѣбва да работимъ въ хармония съ кое и да е правителство, подъ чиято властъ се намираме, но намъ сѣщо е позволено да се възползуваме отъ случанитѣ, които Богъ ни изпраща споредъ провидението Си.

Около петдесетъ хиляди отъ чадата на плена се възползуваха отъ указа на Кира и се завърнаха въ земята си. Но тѣзи, въ сравнение съ стотитѣ хиляди, прѣснати по провинциитѣ на Мидо-Персия, бѣха само единъ малъкъ остатъкъ. Болшинството израиляни бѣха предпочели да останатъ въ страната на заточението, отколкото да се нагърбятъ съ трудноститѣ при пѣтуването обратно и възстановиването на запустѣлитѣ градове и домове.

„Изяминаха се повече отъ двадесетъ години, когато се издаде новъ указъ, сѣщо така благоприятенъ както първия, отъ Дария Хистапа, тогавашния монархъ. По този начинъ Богъ даде още единъ случай на юдеитѣ въ мидо-персийското царство, да се върнатъ въ страната на отциитѣ си. Господъ предвидѣ скръбнитѣ времена, които щѣха да настанатъ презъ царуването на Ксеркса, Асуира, отъ книгата Естиръ,—и Той не само че подействува въ сърдцата на авторитетнитѣ лица, но подбуди Захария да моли настоятелно заточеницитѣ да се завърнатъ“. — „Пророци и царе“, стр. 598, 599.

11 урокъ — 16 декемврий, 1939.

Залѣзъ слънце 16.53 ч.

Славата на втория храмъ

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Уякчете се всички люди на тази земя, говори Господъ, и работете, защото азъ съмъ съ васъ, говори Господъ Саваотъ“. — Агей 2: 4.

ДВАТА ХРАМА СРАВНЕНИ

1. Кога пристигна следущата вестъ отъ Господа?—Агей 2: 1.

Седмиятъ месецъ отговаря на нашия септемврий. Докладванитѣ въ миналия урокъ събития сѣ станали сѣщо презъ втората година. Вѣроятно, указътъ на Дария, който разрешаваше на юдеитѣ да продължатъ съграждането на храма, не е билъ още обнародванъ въ времето, когато тази вестъ е била предадена на Зоровавеля.

2. До кого се изпрати вестъта? Какви въпроси бѣха зададени? — Стихове 2 и 3.

Оиѣзи, които бѣха видѣли Соломоновия храмъ, съзнаваха, съ болка на душата си, че тази постройка не можеше да се сравни съ предишния храмъ по великолепиe и слава. „Не е ли въ очитѣ ви като нищо, сравнено

съ онзи“? попита Богъ, и народътъ бѣ готовъ да се съгласи, че точно така имъ се вижда.

„Но вториятъ храмъ не се равняваше съ първия по великолепиe; нито бѣше осветенъ чрезъ сжщитѣ видими знаци на божествено присъствие, които бѣха свойствени на първия храмъ; не се проявяваше свѣрхестествена сила, за да отбележи освещението му. Никакъвъ облакъ на слава не се виждаше да изпъва новосъградената скиния. Никакъвъ огнь отъ небето не падаше, за да изгори жертвата на олтаря. Славата Божия не почиваше вече между херувимитѣ въ Светая светихъ; ковчегътъ, престолътъ на благодатта и плочитѣ на свидетелството не се намираха вътре. Никакъвъ гласъ не отговаряше отъ небето, за да извести на запитващия свещеникъ волята на Иеова“. — „Великата Борба“, стр. 18.

3. Какво насърчително слово се изпрати на Зоровавеля, Исуса, Йоседековия синъ, и народа? Коя утѣшителна вестъ се повтаря? — Стихъ 4.

Въ този стихъ се повтаря три пѣти увещанието „уякчи се“. Къмъ него се прибавятъ и важнитѣ думи „и работете“. Следователно цѣлото увещание гласи: „Якчете се и работете“. Богъ преследва известна цѣль, когато дава на човѣка сила, богатство, или благословение. Тѣзи не се даватъ на човѣка, за да ги използва само за себе си, но за да се ползватъ отъ тѣхъ и неговитѣ съчовѣци,

„Азъ съмъ съ васъ“. Това сж сжщитѣ думи, които се споменаватъ и въ Агей 1: 13. Макарь Дариевиятъ указъ, който имъ разрешаваше да градятъ, да не бѣ пристигналъ още, като получиа насърчение отъ Агея и Захария, людетѣ започнаха да работятъ. Богъ искаше да знаятъ, че Той е съ тѣхъ.

4. Споредъ кой заветъ даваше Богъ Своето обещание? Какво се казва за Духа? — Стихъ 5.

Смисълътъ на стиха е ясенъ. Богъ направи заветъ съ израилянитѣ, когато ги изведе изъ Египетъ.—Исх. 19: 3—7. Това стана преди стотици години, и отъ тогава и насамъ много нѣща се бѣха случили на Израила. Но Богъ не забрави Своя завѣтъ съ тѣхъ, макаръ тѣ да забравяха Бога често и да нарушаваха завета, който бѣха направили съ Него. Въ онова време тѣ построиха споредъ Божиитѣ указания скинията, въ която се принасяха день следъ день жертви и приношения, които не можеа да отнематъ грѣхове.—Евр. 10: 1—4. Сега Израилъ градѣше единъ храмъ, въ който щѣше да дойде самиятъ Изкупитель, Този, Когото символизираха всички приношения. Богъ помнѣше своята частъ отъ завета, макаръ тѣ да бѣха забравила тѣхната.

„Духътъ Ми ще пребивава между васъ“. Храмътъ който построявахъ, не можеше да се сравни съ Соломоновия по външа слава, която, много отъ старитѣ мжже, бѣха видѣли. Но Богъ обещавахе, „Азъ съмъ съ васъ“, и „Духътъ ми ще пребивава между васъ“. При такива обстоятелства тѣ не биваше да се обезсърдчаватъ. Напротивъ, тѣ имаха голѣма причина да бждатъ силни духомъ и да завършатъ дѣлото.

5. Какво казва Богъ, че ще се случи „следъ малко“?—Ст. 6.

6. Какъ гласи сжщиятъ този текстъ въ Посланието къмъ Евреитѣ? — Евр. 12: 25—27.

Писательтъ на посланието къмъ евреитѣ споменава времето, когато Богъ изговори десеттѣ заповѣди отъ небето и „Синайската планина бѣше цѣлата въ димъ, защото слѣзе Господъ въ огнь на нея; и дигаше се димътъ ѝ като димъ отъ пещъ, и цѣлата планина се тресѣше силно“. — Исх. 19: 18. Както тогава земята се потресе отъ Божия гласъ, така Богъ

ще потресе „още ведножъ“ „не само земята, но и небето“. Това ще стане въ връзка съ второто пристъствие на Христа на небесните облаци. Точно преди идването на Човѣшкия Синъ, „на небето се явява една ржка, която държи две сгнати плочи. Пророкътъ казва „Небесата ще прогласятъ Неговата правда, защото тоя Сждия е Богъ“.—(Пс. 49: 6). Оня светъ законъ, Божията правда, който бѣ провъзгласенъ подъ гърмове и огнени пламъци отъ Синай като пжтеуказателъ въ живота, сега бива откритъ на човѣцитѣ като мѣрило при сжда. Ржката разтваря плочитѣ, и предписанията на десеттѣ заповѣди ставатъ видими, като написани съ огнено перо. Думитѣ сж тъй ясни, че всички могатъ да ги четатъ. Паметътъ е пробуденъ, тъмнината на суевѣрието и на еретичеството е изчезнала отъ всѣки умъ, и десеттѣ кратки, разбрани и напълно законни Божии слова заставатъ ясно предъ очитѣ на всички земни жители“.—„Великата Борба“, стр. 530.

Най-сетне „Царътъ на всички царе слиза на облака, обгърнатъ въ огнени пламъци. Небето се събира като сгнната хартия, земята затреперва предъ Него, и всички планини и острови се подвижватъ отъ мѣстата си. „Иде нашиятъ Богъ, и не въ безмълвие: предъ Него—всепояждащъ огънь, и около Него—сила буря. Отгоре Той призовава небе и земя, за да сжди Своя народъ“. — Пакъ тамъ, стр. 532,

7. Какво казва Богъ, че ще направи на народитѣ? — Агей 2: 7, първа часть.

Преди идването на Човѣшкия Синъ, ще стане едно поклащане на народитѣ. И днесъ дори ние сме свидетели на това. Христосъ казва по това следното: „И ще бждатъ знамения въ слънцето, луната и звездитѣ, и по земята тѣжа на народитѣ въ недоумѣнието имъ, и ще шуми морето и вълнитѣ. Човѣцитѣ ще издхвватъ отъ страхъ и отъ очакване на бедствията, които ще постигнатъ вселената. — Лука 21: 25, 26,

ЖЕЛАНИЯТЪ ОТЪ ВСИЧКИТЪ НАРОДИ.

8. Кой ще дойде? — Агей 2: 7, втора часть. (Вижъ Синалната Библия).

„Вториятъ храмъ бѣ почетеъ не съ облакъ на Господнята слава, но съ живото присѣтствие на Онзи, въ когото тѣлесно пребиваваше пълнотата на Божеството — косто бѣше самъ Богъ, откритъ въ плътъ. „Желаниятъ отъ всички народи“ наистина бѣше дошелъ въ Своя храмъ, когато мжжътъ отъ Назаретъ учеше и лѣкуваше въ светитѣ дворове. Съ присѣтствието на Христа и само съ това присѣтствие вториятъ храмъ превъзхождаше първия по слава.“ — „Великата Борба“, стр. 18, 19.

9. Какво каза Богъ, че ще направи на храма, който градѣхъ? — Стихъ 7, последна часть.

Израелтъ „Ще изпълня този домъ съ слава“ изглежда да се отнася опредѣлено до присѣтствието на Христа въ земния храмъ. „Съ присѣтствието на Христа и съ това присѣтствие само вториятъ храмъ превъзхождаше първия по слава.“ — „Великата Борба“, стр. 18, 19. Принудени сме, следователно да вѣрваме, че когато Господъ казва, че ще изпълни „този домъ съ слава“, Той говори за първото идване на Христа, когато Той живѣеше между човѣцитѣ и поучаваше въ храма.

Но не всичко, което се говори въ 6 и 7 стихове може да се отнася до първото идване на Христа. Докато израелтъ „ще изпълня този домъ съ слава“ се отнася до първото идване, то другото заявяване, че Богъ ще потресе всичкитѣ народи, изглежда да се отнася по-скоро до второто идване, отколкото до първото. Ние не отричаме, че преди първото идване на Христа е станало едно разклащане на народитѣ, обаче тукъ, изглежда, става дума за второто пристѣствие.

10. Кое нѣщо, казва Господь, че принадлежи Нему? — Стихъ 8.

Свързката на това заявяване съ по-горнитѣ стихове е отъ голѣмо значение. Старитѣ мжже тжжеха за разликата между дома, който градѣха, и Соломоновия храмъ. Като го сравняваха съ първия храмъ, този имъ изглеждаше нищоженъ. — Стихъ 3. Но Богъ обръщаше вниманието имъ къмъ нѣщо по-важно отъ външния изгледъ. Въпрѣки всичката слава на Соломоновия храмъ, Богъ не бѣ доволенъ отъ службата, която народътъ извършваше. Макаръ да бѣха принесли хиляди овни и десетки хиляди рѣки отъ елей, тѣхната служба не бѣ приета. — Михей 6: 7. Тѣ не виждаха целта на службата, нито поглеждаха къмъ Този, на Когото сочеха всички приношения.

Но този нищоженъ храмъ, този домъ, който бѣ презрѣнъ въ очитѣ имъ, щѣше да бѣде почетенъ надъ всички други земни жилища. Богъ въ сжщностъ казва: „Злато и сребро не е най-важното. Тѣ сж моя принадлежностъ. Но има нѣщо много по-важно. Азъ съмъ съ васъ. Моятъ Синъ, Избавителтъ, ще дойде при васъ. Духътъ ми пребивава съ васъ. Имате ли при себѣ си Бога Отца, Бога Сина и Бога Светия Духъ, нѣма нужда да се тревожите за външния изгледъ на дома. Щомъ като азъ съмъ доволенъ отъ него и вие трѣбва да сте довольни“.

11. Какво потвърждава Богъ относно славата на този последенъ домъ? — Стихъ 9, първа часть.

12. Какво казва Богъ, че ще даде на това мѣсто? — Ст. 9, посл. часть.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

„Ако Богъ е отъ кімъ насъ, кой ще бѣде противъ насъ? — Римл. 8: 31. Юдеитѣ бѣха възпрепятствувани много пжти въ работата имъ за изграждането на постройката, и сега ги застрашаваше възможността, да бждатъ пакъ възпрепятствувани. Но Богъ ги умѣрява, че е съ тѣхъ, и че нѣма нужда да се страхуватъ. Светата Троица, Господь Саваотъ, Изкупителтъ и Духътъ, е гаранция за успѣха на предприятието.

И ние имаме сжщото увѣрение. Ако на пжтя се изпрѣчватъ народи, Богъ ще ги разклати. Ако липсватъ срѣдства, Богъ желае да знаеме, че всичкото злато и сребро е Негово. Ако храмътъ изглежда нищоженъ въ сравнение съ това, което сж видѣли нѣкои отъ старитѣ мжже, Богъ е намислил нѣщо, което ще го направи по-славенъ, отколкото това би могло да се направи съ всичкото злато въ свѣта. Поуката, следователно, е следната: Довѣри се на Бога, върши това, което ти казва, и всичко ще върви добре.

12 урокъ — 23 декемрий, 1939.

Залѣзъ слѣнце 16.55 ч.

Благословения съ условия за послушание

ЗЛАТЕНЪ СТИХЪ: „Отъ този день ще ги благословя.“ — Агей 2: 19.

ДВА ВАЖНИ ВЪПРОСА

1. Кога получи Агей слѣдущата вестъ отъ Бога? Колко време се измина отъ получаването на по-раншната вестъ? — Агей 2: 10, 1.

Между дветѣ вестѣ се измина едно време отъ два месеца и нѣколко

дена. Отъ стихъ 18 научаваме, че двадесетъ и четвъртиятъ день на деветия мѣсецъ се смѣташе за деня, въ който започна граденето. Наистина, и преди това тѣ бѣха работили малко, но на тази дата работата започна сериозно.

2. До кого трѣбваше да се допитватъ относно закона? Каква бѣше длъжността на свещеницитѣ?—Стихъ 11; Мал. 2: 7.

Народътъ имаше право да очаква отъ свещеницитѣ да познаватъ закона, „понеже устнитѣ на свещеника трѣбва да пазятъ знание, и отъ устата му да искатъ законъ“.—Мал. 2: 7. Това е поради туй, че той е „посланикъ на Господа Саваота“. Това възлага голѣма отговорностъ върху проповѣдника. Отъ него се очаква да познава закона.

3. Какъвъ въпросъ се зададе на свещеницитѣ? Какво отговориха тѣ?—Агей 2: 12.

Известни приношения се ядѣха отъ свещеницитѣ, „на свето мѣсто да се яде, въ двора на скинята на събранието. Всичко, което се прикосне до месото му ще бѣде свето“.—Лев. 6: 26, 27. Само такива, които бѣха обредно чисти можеха да ядатъ отъ месото, или да се допиратъ до него. Свещеникътъ можеше да вземе единъ късъ отъ принесено въ жертва месо, и да го занесе отъ едно мѣсто на друго, съ цель да го яде. Но при такъвъ случай той трѣбваше да го покрие съ полата на дрехата си, за да не се допре до нѣщо нечисто. Въпросътъ бѣ щомъ одеждата и месото сж свети, дали когато одеждата, а не месото, се допре до нѣщо, което се яде, като „хлѣбъ, вариво, вино или елей, или какво и да е ястие, този предметъ става светъ, понеже се е допрѣлъ до одеждата? Свещеницитѣ отговарятъ незабавно, не! Светостта не се предава по този начинъ. Докато самото месо се считаше за свето—въ Лев. 6: 29 то се нарича пресвето—и докато одеждата, или полата, въ която то се носѣше бѣше сжщо света, то това, което одеждата допираше не ставаше свето.

4. Какъвъ другъ въпросъ се зададе? Какъвъ отговоръ се дава?—Стихъ 13.

Свещеницитѣ отговориха правилно и на това. Човѣкъ може да не е нечистъ въ себе си, но ако се допре до нѣщо нечисто не само че самиятъ той става нечистъ но и това, до което се допре става нечисто.

Поуката на урока е ясна. Светото нѣщо не може да предава своята светостъ, но едно нечисто нѣщо може да предава своята нечистота.—Числа 19: 22. Грѣхътъ е по „заразителенъ отъ правдата. Деца, младежи, възрастни, всички биватъ повлиявани по-лесно отъ грѣха отколкото отъ правдата.

ПРИЛОЖЕНИЕТО НА УРОКА

5. Каква поука извлича Агей отъ тѣзи отговори?—Стихъ 14, първа часть.

„Така сж тѣзи люде, и така е този народъ“. Нѣкои, безсѣмнено, си мислѣха, че понеже бѣха избранъ отъ Бога народъ; понеже Богъ се смили надъ тѣхъ и ги върна обратно въ страната, отъ която бѣха изведени като заточеници преди години; понеже градѣха храма и вършеха едно свето дѣло, Богъ не ще вземе подъ внимание нѣкои отъ недобритѣ нѣща, които тѣ вършеха. Съ други думи, тѣ мислѣха че, като работятъ въ Божието дѣло, това ще закрие, или извини тѣхнитѣ недостатѣци.

Нѣкои хора мислятъ, че понеже принадлежатъ къмъ църквата, или сж вѣрни въ плащането на десѣтъка; отиватъ на молитвено събрание, или вършатъ нѣкое друго добро нѣщо, тѣзи нѣща би трѣбвало да ги препорѣчатъ предъ Бога и да закриятъ грѣховетѣ имъ. Но Богъ желае да

знаемъ, че светата служба не придава светостъ на такъвъ, който е нечистъ въ себе си.

Тази истина е описана много сполучливо въ притчата за фарисея, който благодарѣше на Бога, че не билъ както другитѣ човѣци. — Лука 18: 11, 12. Той сигурно е мислилъ че, добритѣ му дѣла ще го препоръчатъ предъ Бога.

Още нѣщо: Десятъкъ е светъ, както бѣ свето месото, което отнасяше свещеникитѣ. Дали фактитъ, че единъ човѣкъ плаща десятъкъ, или получава такъвъ, освещава всичко което той върши? Ако този човѣкъ се допира до нечистото нѣщо, или ако върши, нѣщо, което не би трѣбвало да върши, дали това нѣщо се освещава поради туй, че се извършва отъ човѣкъ, който носи или получава нѣщо свето? Има хора, които мислятъ така, и се мжчатъ да тълкуватъ закона така. Но нека знаятъ всички, че нечистото нѣщо не се прощава, нито освещава, или извинява поради туй, че този, който го върши е на света служба. Грѣхитѣ е грѣхъ отъ когото и да се извършва, и колкото и добро да прави човѣкъ, съ това той не може да оправдае, или закрие своята неправда. Нечистото нѣщо не се очиства поради това, че се извършва отъ човѣкъ, който носи съ себе си „свето месо“.

6. Какво казва Богъ за състоянието на онова, което тѣ принасяха? — Стихъ 14, посл. часть.

По онова време остатъкътъ отъ народа бѣше заетъ съ едно достохвално дѣло, съграждането на храма. Но изглеждаше, че не всичко върви тѣй добре, както би трѣбвало. Приношенията имъ бѣха нечисти, и не се приемаха отъ Бога. Това не значи, че сж принасяли нечисти животни, но че животътъ имъ е билъ нечистъ, затова и поклонението имъ не се е приемало отъ Бога.

Богъ имъ бѣ казалъ много ясно, че трѣбва да се размислятъ сериозно върху своето състояние. Въпреки всичката имъ ревностъ за съграждането на Божия храмъ, Богъ можеше да каже за тѣхъ само това, което се изказва въ стихъ 17, а именно, че тѣ не сж се върнали къмъ Него. Това означаваше, че въ тѣхната срѣда имаше грѣхъ, че тѣ не бѣха истински обрнати, и че при тия обстоятелства Богъ не може да приеме тѣхнитѣ приношения. Това, че бѣха заети въ едно свето дѣло не можеше да направи умиловение за тѣхнитѣ недостатъци.

РАЗМИСЛЕТЕ СЕГА

7. Какво бива съветванъ народътъ да направи? — Стихове 15, 18.

Макаръ да бѣха работили вече известно време, едва когато се обърнаха къмъ Бога тѣхната работа биде приета и благословена отъ Бога.

8. Какво бѣше констатирали народътъ преди това? Съ какво ги поразяваше Богъ? Какво направиха тѣ? — Стихове 16, 17.

9. Какво запитва Богъ? Какъ отговоря Той на въпроса? Какво обещава Той? — Стихове 18, 19.

Тѣзи думи на Господа приличатъ на записаното въ Малахия заявление кждето Богъ подканва народа, че да Го изпитатъ, „ако не ви отвори хлѣбитѣ небесни, та излѣя благословение надъ васъ, щото да не стига мѣсто за него“. — Мал. 3: 10. Богъ сега казва на народа, ако се обрнатъ къмъ Него, деньтъ на тѣхното обръщение ще тури начало на единъ животъ на благословения.

Ако Богъ замоли древния Израиль да Му съгради домъ, и при това

имъ каза, че тѣхниятъ трудъ и приношенията имъ ще бждатъ приети само когато се изостави всѣки грѣхъ, можемъ да бждемъ сигурни, че Богъ не ще поиска нѣщо по-малко отъ това и отъ днешнитѣ Свої последователи.

„Още ли е семето въ житницата?“ Тоестъ, останало ли е нѣщо отъ миналогодшната реколта? Отговорътъ се очаква да е отрицателенъ. Тогава бѣше деветиятъ месецъ, и имаше още четири месеца до събирането на пшеницата. Бѣше много рано, за да се знае, каква ще бжде идващата реколта, но Богъ имъ обещава тукъ богата жетва, ако изпълняватъ Неговата воля. Отъ тѣхъ зависѣше бждещето. Ако изпълняваха Божията воля, обещанието на Господа гласѣше: „Отъ този день ще ви благословя“.

ЕДНО ЛИЧНО НАСЪРДЧЕНИЕ

10. На кои Свої думи наблѣга Богъ повторно? — Стихове 20, 21. (Вижъ сжщо ст. 6).

11. Какво ще превърне Богъ? — Какъ ще изпълни това? — Стихъ 22.

Богъ често си служи съ единъ народъ за унищожението на другъ. Но при този случай Богъ казва, че тѣ „ще паднатъ всѣки чрезъ меча на брата си“. Богъ си послужи съ Мидо-Персия за повалянето на Вавилонъ, и съ Гърция за повалянето на Мидо-Персия. Така правѣше Богъ и съ други народи, така направи и въ Ханаанската земя. Богъ си служеше често съ братски народи съ целъ да накаже Своя народъ.

12. Какво специално обещание се даде на Зоровавеля? — Ст. 23.

Коментаторитѣ изобщо сж съгласни, че тази вестъ до Зоровавеля е отъ месиянско значение. Богъ казва, че ще потресе небесата и земята. Макаръ да намираме приложението на това заявление въ тогавашното време, при превръщането „престола на царствата“, ние намираме пълното и задоволително приложение въ унищожението на царствата при второто идване на Христа.

Явно е, че даденото на Зоровавеля обещание, че ще бжде поставенъ като печатъ, можеше да се изпълни само отчасти въ онова време. Вавилонъ бѣше падналъ. Мидо-Персия щѣше да бжде победена едва следъ двеста години; после, трѣбваше да изтече единъ дълъгъ периодъ отъ време до падане на Гърция, и друго, още по-дълго време до повалянето на Римъ. Ако „онзи день“ има предвидъ тѣзи събития, тогава не е много лесно да вмъкнемъ Зоровавеля въ пророчеството. . . . Отъ друга страна, пакъ, ако „онзи день“ се отнася до последното време, то Зороваель пакъ не може да има частъ въ изпълнението на пророчеството.

Коментаторитѣ, следователно сж съгласни помежду си, че е имало, може би, нѣкое мѣстно състояние, неизвестно намъ, което да е изпълнило изискванията на даденото на Зоровавеля обещание, но, че въ по-обширенъ смисълъ, пророчеството е месиянско, и че Зороваель е символъ на Христа.

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Божиятъ народъ по времето на Агея не бѣ такъвъ, какъвто трѣбваше да бжде. Наистина, доста е страшно това, че макаръ да бѣха ангажирани въ изграждането на Божия домъ и да следваха ржководството на Агея и Захария, тѣхната служба не бѣ приета отъ Бога. Въ двата въпроса, зададени на същеницитѣ, Богъ отрива причината за това. Народътъ бѣ заетъ съ изпълнението на едно свето дѣло, тѣ градѣха храмъ за своя Богъ, — споредъ думитѣ на въпроситѣ тѣ носѣха съ себе си „свето месо“

—но животът имъ не бѣ правъ, затова Богъ не можеше да ги приемѣ. Разглеждането на този урокъ би трѣбвало да накара всички да прегледатъ своя животъ и своитѣ подбуждения.

Отъ друга страна, не бива да изпускаме изъ очи готовността на Бога да забрави миналото въ момента, когато човѣкъ се обръща къмъ Него. Народътъ бѣ грѣшилъ, той имаше много недостатѣци, но Господъ казва, „Отъ този день ще те благословя“.

Това обещание е въ сила и днесъ, защото Богъ не гледа на лице. Ти си съгрѣшилъ. Сторилъ си зло. Но ако се обърнешъ, отъ този день Богъ ще те благослови. Богъ заявява това. Ще приемешъ ли това Негово заявление?

13 урокъ — 30 декемврий,

Залѣзъ слънце 17.0 ч.

Указътъ на Артаксеркса

ЗАЛЕНЪ СТИХЪ: „Ние не принасяме приношенията си предъ Тебе заради правдата си, но заради многото Твои щедрости“—Дан.9: 18.

ЗАПОВѢДТА ЗА ВЪЗСТАНАВЯВАНЕТО И СЪГРАЖДАНЕТО НА ЙЕРУСАЛИМЪ.

1. Отъ кое събитие трѣбва да броимъ началото на седемдесеттѣ седмици? — Дан. 9: 29.

Стихътъ отговаря на въпроса, съ думитѣ, „отъ излизането на заповѣдта да се съгради отново Йерусалимъ“.

Уроцитѣ, които изучавахме това тримесечие споменаха за два указа, първия издаденъ отъ Кира, и втория отъ Дария. (Вижъ уроци 6 и 10). Нито единъ отъ тѣзи укази не споменава за съграждането на града, но и двата се отнасятъ до издигането на храма. Но когато се подаде оплакване противъ юдеитѣ отъ тѣхнитѣ врагове въ царуването на Асуира и Артаксеркса, както се докладва въ четвъртата глава на Ездра, обвинението не бѣ, че тѣ градятъ храма, а че се опитватъ да възстановятъ града. (Вижъ 7 урокъ). За храма не се споменава нито въ обвинителното писмо нито пъкъ въ царския отговоръ, но царътъ даде опредѣлени нареждания „този градъ да не се съгради доде се издаде нареждане отъ мене“.—Ездра 4: 21.

Когато областникътъ Татанай, както се докладва въ петата глава на Ездра, запита за работата на юдеитѣ, той спомена само храма, но не и града. Въ отговора отъ царъ Дария се дава разрешение да се съгради храмътъ, но градътъ не се споменава.

Следователно, положението е това: Доколкото се отнася до официално разрешение отъ властитѣ юдеитѣ имаха позволение да градятъ само храма, но нѣмаха официално разрешение да градятъ и града. Единствениятъ пътъ, при който се споменава официално за съграждането на града бѣ презъ царуването на Артаксеркса, който издаде заповѣдъ, да не се гради градътъ „доде се издаде повеление отъ мене“. — Ездра 4:21. Следователно ние приемаме, че нито указътъ на Кира, нито тоя на Дария, изпълняватъ заповѣдта на Дан. 9: 25, кждето се споменава възстановяването и съграждането на града, но не и на храма.

2. Кога се издаде третиятъ указъ?—Ездра 7: 7, 11.

Този Артаксерксъ, който е другъ Артаксерксъ, а не споменатиятъ въ горната забележка, се възкачи на престола въ 464 пр. Хр. Неговата седма годига, следователно, е 457.

„Около седемдесет години след завръщането на първите заточеници, предводителствувани от Зоровавеля и Иеуса, Йоседековия синъ, Артаксерксъ Лонгиманъ се възкачи на престола на Мидо-Персия. Името на този царъ е свързано съ священата история чрезъ редъ забележителни събития. Ездра и Неемия живѣха презъ време на неговото царуване. Този е, който въ 457 пр. Хр. издаде третия и последенъ указъ за възстановяването на Йерусалимъ. Неговото даруване видѣ завръщането, на една група юдеи, предводителствувани отъ Ездра, довършването на Йерусалимскитѣ стени отъ Неемия и неговитѣ другари, реорганизирането на храмовитѣ служби, и великитѣ религиозни реформации, създадени отъ Ездра и Неемия. Презъ дългото си царуване, той показваше често милостъ къмъ Божия народъ, и въ своитѣ довърени и обични юдейски приятели, Ездра и Неемия, той виждаше човѣци, опредѣлени и издигнати отъ Бога за едно специално дѣло.“—Пророци и царе, стр. 607.

3. Какъ гласѣше частъ отъ съдържанието на този указъ? — Стихове 12—26.

Ти „се проваждашъ отъ царя и отъ седемтѣ му съветници“, заявява Артаксерксъ на Ездра, „за да посетишъ Юдея и Йерусалимъ, споредъ закона на Бога твоего, който е въ ржката ти“. По-нататкъ той заповѣдва: „Всичко каквото е заповѣдано отъ Бога небеснаго нека стане прилежно за дома на Бога небеснаго, за да не дойде гнѣвъ върху царството на царя и на синоветѣ му“.

„Като разреши на израилянитѣ да се завърнатъ, Артаксерксъ нареди сжщо да се върнатъ на членоветѣ на свещеничеството старитѣ имъ, привилегии и обреди. „Още се уведомяваше вамъ“, заяви той, „че на никого отъ свещеницитѣ и левититѣ, пѣвцитѣ, вратаритѣ, Нетинимитѣ и отъ слугитѣ на този Божий домъ, не ще да бѣде узаконено да се наложи данѣкъ, мито или такса на тѣхъ“. Той сжщо нареди да се назначатъ държавни служители, които да управляватъ народа справедливо, споредъ юдейскитѣ закони. „И ти Ездра, споредъ мъдростта на Бога твоего що имашъ“, каза той, „постави сждии и управители, за да сждятъ всичкитѣ люде, които сж оттаткъ рѣката, всичкитѣ които знаятъ законитѣ на Бога твоего, и учете които не знаятъ. И всѣки, който не изпълнява закона на Бога твоего и закона на царя, нека се извършва скоро сждъ върху него, или за смъртъ, или за заточение, или за присвоение на имотъ, или за тъмница.“— „Пророци и царе“, стр. 610, 611.

Наблюдателниятъ ученикъ ще забележи, че този указъ, както и предишнитѣ два, не съдържа нищо относно възстановяването на града, но се занимава главно съ храма и неговитѣ служби. Когато указътъ на Кира се представи на царъ Артаксеркса за разглеждане, царътъ реши да не се гради градътъ. Сега остава да видимъ, какъ изяснява въпросниятъ Артаксерксъ Лонгиманъ своя собственъ указъ и ние ще констатираме, че той дава ясно да се разбере, че включва и града. Ако се установи това, тогава ние сме намѣрили указа, който изпълнява условията на Данаилъ 9: 25.

4. Какъвъ отзивъ намѣри апелътъ на Ездра за връщане въ Йерусалимъ? Кои липсваха? Какво заповѣда Ездра, и съ какъвъ резултатъ? — Ездра 7: 7; 8: 15—20.

„Ездра очакваше мнозина да се завърнатъ в Йерусалимъ, но числото на озовалитѣ се на поканата бѣше, за съжаление, малко. Мнозина, които си бѣха придобили кжщи и земи, не желаеха да жертвуватъ тѣзи притежания. Тѣ обичаха спокойствието и удобствата, и бѣха доволни да останатъ. Тѣхниятъ примѣръ стана прѣчка за други, които иначе биха се съгласили да хвърлятъ жребieto си съ тѣзи които отиваха съ вѣра.

„Когато Ездра прегледа събраната група, той се очуди като не видѣ нито единъ отъ Левиевитѣ синове. Къде бѣха членовѣтѣ на племето, което бѣ опредѣлено да служи въ храма? На зова, кой е отъ Божиата страна, Левититѣ би трѣбвало да се озоватъ първи. . .

„Ездра апелира още еднажъ къмъ Левититѣ и имъ изпрати една належаща покана да се присѣдинятъ къмъ неговата група. За да наблѣгне на важноста, че трѣбва да се действува бързо, той изпрати, заедно съ писаната си молба, нѣколко отъ „кметовѣтѣ“ и „благоразумни“ мъже“.

„Докато пѣтнициѣтѣ чакаха съ Ездра, тѣзи довѣрени вестители побързаха назадъ съ молбата, да се „проводятъ“ служители за дома на Бога нашегo“.—Ездра 8: 17. Молбата биде послушана. Нѣкои, които се колебаеха, рѣшиха окончателно да се върнатъ, и въ стана пристигнаха всичко около четиридесетъ свещеници и сто двадесетъ Нетиними, мъже, на които Ездра можеше да уповава като на мъдри служители и добри учители и помощници“.—„Пророци и царе“, стр. 612, 614, 615.

НЕЕМИЯ ЗАПОЧВА ДА ДЕЙСТВУВА.

5. Какъвъ докладъ пристигна до Неемия следъ нѣколко години? Какво направи той? Неемия 1: 1—4.

Неемия не се завърна съ Ездра въ Йерусалимъ въ 457. Той, обаче, се интересуваше много за вървежа на работата. Отъ заминаването на Ездра бѣха изминали тринадесетъ години, но работата не вървѣше така добре, както би трѣбвало.

„Този юдейски патриотъ се научи отъ нѣкои вестители отъ Юдея, че избраниятъ градъ Йерусалимъ изпитва тежки дни. Завърналитѣ се заточеници понасяха скърби и укори. Храмътъ и нѣкои части на града бѣха съградени отново, но дѣлото на възстановяването бѣше спрѣно, службитѣ на храма биваха смущавани, и хората бѣха въ постояненъ страхъ, понеже повечето стени на града бѣха още въ развалини.

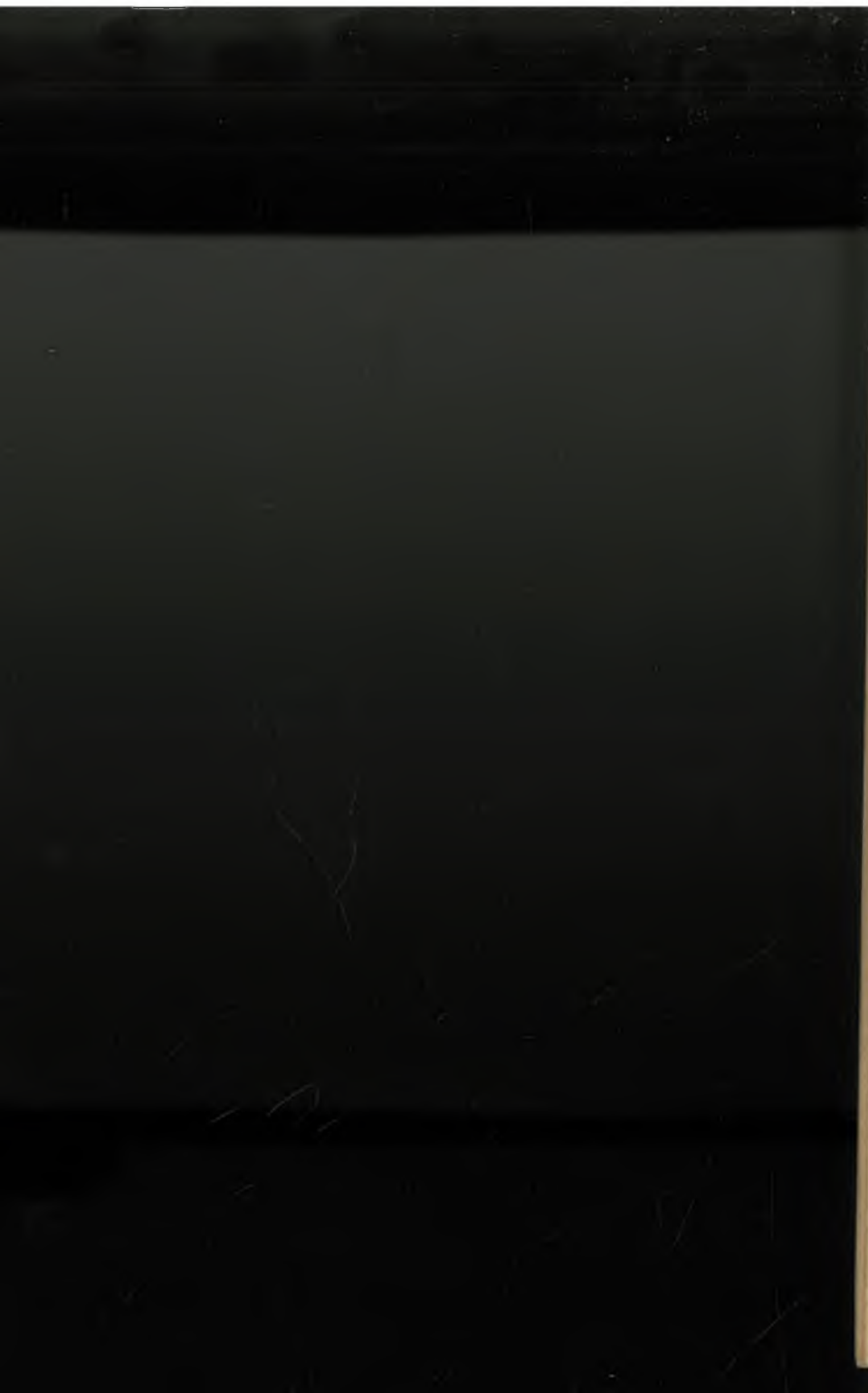
„Завладѣнъ отъ скръбъ, Неемия не можеше нито да яде, нито да пие. Той плака нѣколко дни и пости. Въ скръбта си той се обърна къмъ божествения помощникъ. „Молихъ се“, казва той, „предъ небесния Богъ“. Той изповѣда вѣрно своитѣ грѣхове и тия на народа. Той се молѣше Господъ да защити дѣлото на Израила, да имъ върне куража и силата, и да имъ помогне да съградятъ развалинитѣ на Юдея“.—„Пророци и царе“, стр. 628, 629.

6. Какво помоли Неемия царя? Какъвъ бѣ отговорътъ на царя? — Неемия 2: 5—8.

Неемия поиска отъ царя да го изпрати „въ града на гробищата на отцитѣ“ му, за да го съгради. Сега не ставаше вече въпросъ за х р а м а, а за г р а д а, сѣщото нѣщо, за което се говори въ Дан. 9: 25. Царътъ изпълни молбата му, но не издаде другъ указъ. Той смѣташе, че издадениятъ преди тринадесетъ години указъ обемаше и тази точка. Този указъ бѣ издаденъ въ 458 пр. Хр. Следователно, тази е датата, отъ която трѣбва да смѣтаме началото на седемдесеттѣ седмици или голѣмиятъ периодъ отъ 2300 денонощия.

7. Следъ като Неемия пристигна въ града на отцитѣ си и го разгледа, каква покана отправи къмъ водачитѣ на народа? Какъ се отзоваха тѣ? — Неемия 2: 17, 18.

8. Колко време бѣ нужно за да се довърши стената? — Неемия 6: 15.

9. Кои бѣха нѣкои отъ трудностиѣ, съ които трѣбваше да се справятъ работниците? — Неемия 4: 7 — 12.

Неемия казва: „Ние се помолихме на Бога нашего и поставихме стража“. Не трѣбва да занемаряваме молитвата, нито трѣбва да оставимъ недовършено нѣщо, което бихме могли да довършимъ.

10. Колко прилежни бѣха зидаритѣ въ работата си? — Стихове 19—23.

11. Какво се случи когато се издигна стената и народътъ се събра? — Неемия 8: 1—8.

Народътъ бѣ събранъ предъ портата на водата, кждето Ездра и неговитѣ другари четоха отъ книгата на закона „ясно и дадоха значението и изтълкуваха прочетеното“. Събралиятъ се народъ възлизаше на 50,000. — Неемия 7: 66, 67.

Това бѣше единъ много тържественъ случай. Имаше да се върши още много работа, защото „градътъ бѣ широкъ и голѣмъ, а людетѣ малцина въ него, и къщи не бѣха съградени“. — Неемия 7: 4. Но храмътъ бѣ довършенъ, градътъ бѣ ограденъ съ стени, и Божиятъ народъ пакъ имаше още веднѣжъ едно мѣсто, кждето можеше да служи на Бога необезпокояванъ. Тѣ се обърнаха къмъ Бога съ постъ и вретище, отдѣлиха се отъ чужденцитѣ, станаха и изповѣдаха грѣховетѣ и беззаконията си, четѣха въ книгата на закона презъ една четвъртъ часть отъ деня, и презъ друга четвъртъ часть се изповѣдваха и се покланяха предъ Господа своя Богъ“. — Неемия 9: 1—3.

12. Какво направиха тѣ въ края на това велико посвещение? — Неемия 9: 38; 10: 28—31.

Като много подходящо приключване на тази велика служба на посвещение, народътъ се закле да ходи въ повеленията на Господа и да изпълнява Неговата воля. Тѣ се уговориха особено „да пазятъ и да вършатъ всичкитѣ заповѣди на Господа“. Съгласиха се, да не се женятъ за другоязци и да пазятъ сѣботата. — Стихове 29—31. Решиха сѣщо да плащатъ една трета отъ сикълъ за службата на Божия домъ — ние ще го наречемъ църковни разходи: — да донасятъ начаткитѣ си и десѣтьцитѣ си, и да не изоставятъ дома на Бога. — Стихове 32, 37, 39.

Това велико посвещение стана въ началото на периода отъ 2.300 дни. Както началото на този периодъ бѣ време на обръщане къмъ Господа съ постъ и молитва, време на посвещение и на влизане въ заветъ съ Бога, колко подходящо би било, щото сѣщиятъ духъ на посвещение да владѣе ония, които живѣятъ въ края на този периодъ!

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

Понѣкога може да ни се струва, че Божието дѣло се забавя безпричинно. Трѣбва да помнимъ, обаче, че презъ всичкото време Богъ върши това, което може да се извърши. Ние сме, които забавяме дѣлото. Израиль съгради стенитъ въ едно време отъ сто години, но не, Богъ не бѣше виновенъ за това. Латаргията на народа забавяше дѣлото, и то въпрѣки много увещания и подканвания отъ страна на Господа.

Богъ е чакалъ дълго тѣзи хора. Но ние приближаваме края на всички нѣща. Не трѣбва да има бавене. Дава ни се привилегията да съдействуваме на Бога. Краятъ на 2.300-та дни е настъпилъ отдавна. Време е да станемъ и завършимъ дѣлото. Дано Богъ даде куражъ и мъдрость, както и благодатъ, за осъществяването на това!